ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 23 Felidae.pdb

PDB Name: Vampýra - 23 Felidae
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta ho také předala Lihth. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.

Duncan Luther - někdejší adept kněžství s pohnutou minulostí. Seznámil se s Lilith, zamiloval se do ní, pak jej v Indii upíři zabili, ale najednou se opět objevil a nevzpomíná si odkud.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení - zamilovala. Její láska se však následkem magického moru obrátila v pravý opak. Beth sice předstírá přátelství, avšak pod vlivem moru se spojila proti Lilith s Landruem.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od praupírů - se stává stále citlivější na světlo.

Na místě, kde se Lilith narodila, nechávají sydneyští upíři Salem Enterprises vystavět výškovou budovu, jejíž základy obsahují svěcenou vodu.

Hora II., nový vůdce sydneyského klanu, poštval na Lilith upíra zabijáka. Tento byl však zaskočen a zabit jiným upírem. Lilithin zachránce se představil jako Feyn, jeden z "experimentů" rudovlasé neznámé, která stvořila také Lilithinu matku Creannu. Feyn tvrdil, že stejně jako Lilith bojuje proti vlastnímu národu a znovu a znovu usiloval o její důvěru. Společně vyzvěděli tajemství Salem Enterprises: zjevně se tu pracuje na izolování lidského genu, který by upírům umožnil pohybovat se ještě volněji mezi lidmi: se stínem a zrcadlovým odrazem a bez averze na křesťanské symboly!

Mezitím si Duncan Luther našel zvláštní "hobby": zajímá se o Mezopotámii, dnešní Irák, ale neví proč. Nakonec měl v zrcadle vizi. Zářící světelná postava ho volá - ale kam? Když se Lilith vrátila jednoho dne domů, byl pryč.

A Feyn odhodil masku. Vetřel se do Lilithiny důvěry, aby ji zabil! Jeho tělo bylo pokryto vytetovanými hrůznými tvářemi, obličeji jeho upírských obětí, kterým odebral jejich sílu! V následujícím boji těžce poranil Lilith i symbiont, nakonec se však Lilith podařilo obrátit jeho sílu proti němu samotnému,takže byl sežrán vlastním tetováním. Lilith se těžce zraněná vypotácela do noci. V bezvědomí byla nalezena a dopravena na kliniku.

Primář doktor Romano, rozeznal její schopnosti a spolu se čtyřmi kolegy učinil Lilith předmětem zkoumání. Stáhli Lilith symbiont z těla a kousek z něho odřízli. Lilith se sice nakonec podařilo uprchnout i osvobodit symbiont, ale o jeho chybějícím kousku nic neví. Její mučitelé přišli o život. Doktor Romano krátce před smrtí vypil vzorek Lilithiny krve. Když znovu "procitl", byl jakousi silou tažen do Uruku v někdejší Mezopotámii...

Adrian Doyle

Felidae

Sv.023

Začalo to léta Páně 1727. Ne v Llandrinwythu, nýbrž na úplně jiném místě a o několik měsíců dříve.

Tam se počal odvíjet osud. Loupeží, jaká neznala obdoby: ze sídla strážců kalichu byl ukraden upírský magický Liliový kalich!

Zlodějka s jeho pomocí stvořila mnoho temných životů - nejen Creannu, Lilithinu matku. Stopa oné rudovlasé neznámé se však ztratila na vysočině Beinn Dearg.

Neviditelnými vlákny byly protkány dva kontinenty a jeden ostrov, když to, co se zdálo být znehybnělé, se znovu dalo do pohybu. Začalo to... v Iráku.

Poprvé ve svém životě litoval Tahir posvátné pohostinnosti. Měl strach, a tento strach ho nabádal, aby cizinci se světlou pletí podřezal hrdlo - než to host udělá jemu!

Slunce dávno kleslo za okraj pouště, ale Tahira stále ještě pálily v důlcích unavené oči jako ostnaté kaštany. Syčení emailové konvice vedle ohně a oddechování pastevce byly jediným zvukem v tichu. Toho atletického cizince nebylo slyšet vůbec.

Zdálo se, jako by vůbec nedýchal.

Tahir ho pozoroval v záři plamenů a nemohl se ubránit dojmu, že i on na něho číhá.

Setkali se k poledni minulého dne. Cizinec ho lámanou arabštinou žádal, aby mu ukázal přesnou cestu k odkrytým vykopávkám někdejšího Uruku.

Ačkoli tamější půda sotva nabízela pastvu pro jeho stádo, učinil pastýř malou zacházku a k večeru sem dorazili. Odkryté zbytky starobabylonského města, kde se stále ještě kopalo a zkoumalo, ležely na dohled. Oni se však utábořili stranou, ve stínu skalního bloku, o kterém si Tahir nedokázal představit, že by si nějaký člověk dal tu námahu, aby na něj vylezl. Nebyla tu žádná viditelná stezka, jen strmé, ostře rozeklané stěny, které by i nejtrénovanějšímu lezci působily problémy.

"Co tam hledáš?" zeptal se Tahir zdvořile, protože se mu cizinec v té chvíli zdál být víc bláznivý než přísežný.

"Naplnění," odpověděl cizinec.

Od té chvíle už nebyla žádná rozumná domluva možná. Cizinec, jenž byl také host, se ale podle toho nijak nechoval, odmítl kručinkový čaj. Vůbec nic nejedl, ani nepil, nýbrž stále jen zíral na tu strmou horu. Pokračoval v tom i teď, zatímco oheň dohasínal a hvězdy na plátně oblohy se jasně rozzářily.

Tahir přemýšlel, jestli by si neměl najít nějakou výmluvu, že musí ještě v noci se svým stádem táhnout dál. Žádný Arab by mu to asi neprominul, ale cizince mravy této země zřejmě vůbec nezajímaly, ani se v nich nevyznal.

Tahir si tiše odkašlal. Ale připravená věta přesto nepřešla přes jeho rty. Namísto toho se položil na svoji přikrývku a přivřel oči, aby mohl cizince i nadále sledovat.

Třebaže byl unaven, neodvažoval se usnout. Počítal s tím, že by se už nikdy nemusel probudit.

Cizinec se nechoval nijak agresivně. A přesto měl v sobě něco, co v Tahirovi vzbouzelo hrůzu, ba přímo hysterii.

Srdce mu bušilo jako ještě nikdy. Vnitřnosti jako by se mu zauzlovaly, a uzly se utahovaly víc a víc.

Tahir znovu pomyslel na zabití. Bylo to o to úžasnější, že ještě nikdy předtím žádnému člověku neublížil. Ale dokázal přece nožem porážet dobytek...

Ze rtů mu uniklo jen tiché vzdychnutí, když se cizinec - patrně v domnění, že už Tahir spí - mrštně zvedl, ale namísto aby na něho zaútočil, jak se Tahir obával, vydal se neslyšnými kroky pryč od něho.

V běhu si svlékl všechny šaty. A zatímco mířil ke strmé skalní stěně, odhalilo studené světlo hvězd něco hrozného: pastýř ještě nikdy neviděl takové poranění. Místy to vypadalo, jako by mu pracky nějakého zvířete nemilosrdně vyrvaly celé kusy masa. Tkáň na těchto místech nebyla zhojená a zajizvená, byla jen zavřená.

Jen natolik, aby zabránila krvácení... Ale vzápětí si Tahir nebyl ani jistý, jestli tato bytost má vůbec v těle kapičku krve.

Co se stalo pak, Tahira definitivně utvrdilo v přesvědčení, že se nesetkal s normálním člověkem, nýbrž s nějakou nevyzpytatelnou zkouškou Alanovou.

S obratností, jakou pastevec v životě u nikoho neviděl, začal cizinec šplhat po rozbrázděné skále. Holé prsty zatínal do kamene, s neuvěřitelnou rychlostí stoupal po takřka kolmém svahu vzhůru a nakonec zmizel Tahirovi z dohledu nahoře na plošině!

Tahir už nezaváhal ani na chvíli. Ve spěchu si sebral svůj skrovný majetek a prchal se svým dromedárem a stádem pryč do chladné noci.

Na návrat té příšery nemínil čekat.

Ani se nezapotil, než vylezl nahoru na plošinu. Z odřené kůže mu nevytekla jediná kapka krve. Ale nedokázal si uvědomit rozdíl mezi zahojením a pouhým uzavřením těchto svých nových poranění. Byl jen pohybující se mrtvola, nic víc, a jeho naprogramování nepředpokládalo, že by měl o svém počínání přemýšlet.

Bez zastavení došel až ke vstupu do jeskyně. Musel odvalit stranou těžký balvan. Pak se odkryla trhlina ve skále.

Mrtvý sestoupil dolů. I ve tmě viděl jako ve dne. Došel až k místu pokrytému prachem, zde poklekl a začal vyhrabávat to, co se nacházelo pod nánosem špíny.

Byla to nějaká rytina. Symbol, ze kterého měl načerpat novou sílu.

Nahý si dřepl do kruhu tvořeného stylizovaným šupinatým tělem a trpělivě čekal, až jej had vyrytý do skály - had bez počátku a konce, ale se dvěma hlavami - přivítá svým uštknutím.

V tutéž dobu na skotské vysočině

S výkřikem se vytrhl Flint Drummond ze spánku do bouřlivé noci. Větve škrábaly po skle okna a po venkovní zdi. Ale to byly známé zvuky. Ty by ho neprobudily.

Rukou se chytil za krk.

Vedle něho se probudila i Marge a rozsvítila na nočním stolku lampičku. Bledá a polekaná se posadila.

Drummond v sobě zaškrtil výkřik, který ho samotného vyděsil. Srdce mu prudce bušilo a na horním rtu se třpytily kapičky potu.

Na rozdíl od Marge se mu navalila červeň do tváře. Se sténáním procedil mezi zuby a rty: "K čertu, to bolí...!"

Jeho žena dokázala po patnácti letech manželství poznat, kdy Flint Drummond propadal svým občasným náhlým záchvatům hypochondrie. Teď to ale tak nevypadalo. Naopak vypadalo to... vážně.

"Kde, Flinte?" zeptala se proto s obavou.

Škrábal se na krku, jako by se právě tam nacházela odpověď. V jeho očích stále ještě doznívala ozvěna přetrvávající bolesti.

"Řekni mi to!" zasípal. "Řekni mi, co - vidíš...!"

Ve svém zmatku si však tiskl ruku na místo, odkud zjevně přicházela bolest.

Marge mu musela násilím odtáhnout prsty. Pak to ale uviděla: dědičná "mateřská znaménka" všech Drummondů planula jako zanícená rána.

"Hned si to přestaň škrábat!" Nedokázala přihlížet, jak se už zase chystá drásat si obě mateřská znaménka.

Současně s Marginým příkazem se otevřely dveře ložnice. Dovnitř vstrčila svoji kštici barvy henny asi čtyřletá dívenka, rozrušená jen o něco méně než její otec. Na prsa si tiskla už nepříliš nového a nepříliš čistého a jistě již ne úplně neporušeného plyšového medvídka.

"Mami...?"

"Už je to v pořádku, maličká." Marge Drummondová vykouzlila rutinní mateřský úsměv na své předčasně zestárlé tváři. "Nic to není. Tatínkovi se zdál zlý sen..."

Nebyla to pravda ani z poloviny. Ale Lyve to zřejmě pro tuto chvíli stačilo. Poslušně zase zavřela dveře a při pozorném poslechu bylo slyšet vzdalující se krůčky jejích bosých nohou, až se nakonec někde venku zavřely další dveře.

"Neměl jsem zlý sen," zabručel Drummond. Přitom nevěděl, proč lže. Měl sen. O kamenném hadu, který vystoupil z jakéhosi symbolu ve skále a uštknul ho. Do krku!

"Budeme se o to hádat?" odpověděla Marge nevraživě.

"Ne."

Vstala. "Donesu jód a náplast. Zítra zajdeš k Flanaganovi - ať ten mastičkář na chvíli odloží flašku s whisky a podívá se na to. Třeba tě kouslo klíště..."

Drummond mezitím vytáhl z nočního stolku zrcátko a sám si prohlížel domnělé zanícené rány.

"Taková blbost!" rozhorlil se. "Klíště! Takovou potvoru bys mi měla ukázat, která tě náhodou kousne hned do obou znamének zároveň!"

Nechtěla se dál hádat a beze slova odešla do koupelny.

Když se asi po půl minutě vrátila, nechtěla věřit svým očím. Její muž využil toho krátkého času, aby si úplně oblékl šaty, které večer nechal nepořádně ležet přes židli.

"Hej!" Marge, držící jodovou tinkturu v jedné a balíček náplastí a nůžky v druhé ruce, strnula v úžasu. "To ti úplně přeskočilo -"

"Musím ven!" přerušil ji. "Na čerstvý vzduch. Klidně si zase lehni. Budu se snažit být potichu a nikoho nevzbudit, až se zase vrátím..." Narazil si kšiltovku na rozcuchané vlasy a posadil se na prázdnou židli, aby se obul.

Marge usilovně přemýšlela, pak zavrhla na půl tuctu námitek. Žádná z nich se nehodila pro takovouto groteskní situaci.

A tak se stalo, že beze slova přihlížela, jak její muž vyšel nejprve z pokoje a krátce nato i z domu. Teprve zvuk motoru jejich rachotiny ji zbavil ochromení, ale když konečně přistoupila k oknu, uviděla už jen vyjíždět auto ze dvora.

Chování jejího muže jí bylo naprosto nepochopitelné, navíc když místo po cestě dolů do města se počaly reflektory

sunout právě opačným směrem, do ještě hlubší a bouřlivější noci v horách...

Zřícenina ležela ve větrné noci jako zamrzlá. Nic ji nedokázalo rozpohybovat jako třeba okolní koberec z trávy nebo zmrzačené keře a stromy. Kde zůstal kámen na kameni, jako by věčnost vztyčila svůj pomník.

A přece to byl klam. Flint Drummond to věděl lépe. Nejpozději během jedné nebo dvou generací budou i poslední zbytky opatství srovnány se zemí anebo rozebrány k různým účelům. Toto nebyla památka, za kterou by se táhli turisté. Sem nejezdily žádné autobusy, žádní putující studenti. Na vrchovině Beinn Dearg se nacházela lépe zachovalá místa s doloženou historií.

Tohleto - Drummond přejel rukou po vlhce se lesknoucí, větrem ohlazené vnější zdi - nebylo nic víc, než hromada kamení, poslepovaného špatnou maltou. Za jeho dětství, asi před čtyřiceti lety, zřícenina působila ještě lepším a zachovalejším dojmem. Ale kdo by farmářům z okolí bránil brát si kameny na své domy a zídky nejen ze svých políček, ale i odtud?

Co tu dělám?

Auto stálo stranou na kraji polní cesty. Poslední kus, sotva čtvrt míle, Drummond doběhl.

Rozsvítil baterku.

Světelný kužel klouzal strašidelně po zdivu a takřka sám od sebe nalezl průchod dovnitř. Světlo šlo napřed, Drummond za ním. Nebyl si vůbec jistý, jestli dělá dobře. A otázka, proč to dělá, ta byla už naprosto nezodpověditelná.

Znaménka na krku ho stále ještě bolela. Dva temné, lehce zanícené body, ležící od sebe na palec daleko.

Mateřská znaménka, která, jak se tradovalo v rodinné historii, se poprvé objevila u Drummondova pradědečka. Od té doby jimi byl poznamenán každý další potomek. Normálně tato znaménka nijak nepřekážela.

Normálně touto dobou nejezdím a nemašíruji nocí a nenavštěvuji nějaké zříceniny, kde bych mohl někam spadnout, pomyslel si Drummond.

Škvírami ve zdivu hvízdala vichřice. Drummond se snažil přečíst sám v sobě, jaké pocity ho pohnuly k tomuto popůlnočnímu výletu. Co zjistil, nebyl schopen říci. S úžasem si kladl otázku, co by na to asi řekla Marge, kdyby ho tu tak viděla. Nebo Lyve, ke které ani po letech pořád nemohl najít tu pravou cestičku. S dětmi to neuměl...

Chvíli přecházel z jedné vnitřní místnosti do druhé. Několikrát musel přelézat suť a párkrát zakopl, že jen tak tak neupadl. A pořád znovu a znovu se mu zdálo, jako by slyšel nějaké zvuky, které nemohl způsobovat vítr.

Nějaká havěť, pomyslel si.

Pak se pozorně zadíval tam, kde právě světlo jeho svítilny spočinulo na kulaté rozšklebené díře v zemi, hluboké jako studna, odkud se vysunula hlavička, podobná myší, za ní pak celé tělo, přináležící k ní, a vzápětí se vymrštilo do vzduchu.

Do výše se vznesl netopýr. Tak blízko, že se Drummonda skoro dotkl křídly.

Zůstalo však jen u tohoto jediného exempláře.

Drummondovi se puls nezvýšil ani o jediný úder. Chladně, takřka nezúčastněně přijal tu příhodu, která by ho jindy bezpochyby vyděsila.

CO TU DĚLÁM?

Sevřel konec baterky mezi zuby, zahnal krátkou myšlenku na nepříjemně kovovou chuť a pak se spustil nohama napřed do díry v zemi.

Musel jsem se zbláznit! K čertu, musím...

Pod botami ucítil nějakou oporu.

Sklonil hlavu pod úroveň povrchu a znovu vzal baterku do ruky.

Pod ním se nacházely jakési schody, stěny obklopovaly vstup do podzemní chodby.

Poprvé se ohlásily pochybnosti, silnější než jen povrchní myšlenky. Flint Drummond zde ještě nikdy nebyl - zde dole. A nedokázal si představit důvod, proč je tu právě teď.

Chce domů!

Zpátky do postele k Marge. Zpátky ke...

Sestupoval dolů. Nijak opatrně, třebaže sešlapané schody byly díky noční vlhkosti kluzké.

Nepotřeboval ani celou minutu a došel na konec schodiště, kde neležel žádný prach ve vlastním slova smyslu, jen špína, připlavená pronikajícím deštěm.

Dělo se tu ještě něco pozoruhodnějšího, než že jen vyhledal toto místo. Drummond nechal klouzat světlo své baterky po kamenné podlaze a pak se zastavil na jednom místě. To místo se nijak výrazně nelišilo od okolní plochy. Přesto se zde Drummond předklonil a nehtem vyčistil škvíru, která měla, jak se nakonec ukázalo, tvar obdélníku.

Těžší už bylo kamennou desku zvednout. To stálo Flinta Drummonda několik nehtů a všechnu šikovnost. Zjistil, že kamenný poklop je docela tenoučký, ne silnější než mince, ale pořádně těžký.

A pevný.

Vlastně se zdálo naprosto nemožné vytvořit kamennou desku o tak malé tloušťce. A ještě marnější mu připadalo pokoušet se dát jí pevnost.

A přece se zde obojí podařilo.

Deska dlouhá asi tak, jak byl Drummond vysoký, se nerozbila, ani když ji dost nešetrně odhodil stranou.

Prohlubeň v podlaze kopírovala tloušťku desky. V podstatě Drummond odkryl jen obraz: hada s hlavami naobou koncích těla, jež tvořilo takřka uzavřený kruh, takže to vypadalo, jako by obě hlavy na sebe agresivně prskaly...

Had z jeho snu! Ale jak je to možné!?

Rytina v podlaze byla naplněná neurčitým stínem. Drummondovy zkoumající prsty se brzy přesvědčily, že také rytina se dá vyjmout - že je součástí druhé, stejně tenké a stejně pevné desky!

Sundal i tu.

Pod ní se objevila jakási velká místnost. A něco se v ní nacházelo. Drummond se právě chystal sáhnout po baterce, když v tom jako by mu mozkem projel elektrický proud.

Zapomněl na svítilnu, naklonil se ještě níž a dotkl se... toho.

A opět nějaký proud projel jeho centrálním nervovým systémem a celou páteří. Energie, uvolněná v Drummondovi skrytými silami, mu teprve dovolila, aby začal vyhrabávat svůj bizarní nález.

Že se jeho znaménka mezitím změnila v čerstvě krvácející rány, si vůbec neuvědomoval. Ani to, že pár kapek jeho krve ukáplo na temnou tvrdou skořápku, po které odhodlaně sáhl.

Lyve Drummondové se zdálo, že ji její medvídek kousl do krku a pije všechnu krev, stříkající jí z tepny.

Děvče bylo jako ochromené.

Strach jí sevřel tělo jako železný krunýř. Neodvážila se ani vykřiknout. Protože ani po probuzení ji ten pocit, že byla okradená, neopustil.

Medvídek ležel čumákem v jamce mezi Lyviným ramenem a hlavou. Dívku stálo velké úsilí, aby překonala strnulost a Willyho odstrčila od sebe.

Vzápětí ucítila, jak má místo, kde se tiskl jeho čenich, jakoby bez citu.

Lyve cítila stále větší strach.

Tma, které se nikdy předtím nebála, náhle jako by se na ni zřítila jako vědro černého inkoustu.

(Inkoustu nebo... černé krve...)

"Mami...," zanaříkala holčička. "Mami...?!"

Náhle zaslechla docela tiché volání. Její matka by je nezaslechla. Ale Lyve to náhle připomnělo, jak před chvílí křičel její otec...

Posadila se a zatočila se jí hlava. Kniha, ve které si listovala, než šla spát, spadla na podlahu. Lampička na nočním stolku rozlévala po místnosti slabé světlo. Ale i to stačilo, aby Lyve poznala, že Willyho tmavý čenich se vlhce leskne.

V hrudi se jí náhle cosi sevřelo, aniž by věděla co. Když spustila nohy z postele na podlahu, nevěřila v první chvíli, že se jí podaří vstát.

Seděla tak několik minut. Pohledem se pokoušela dosáhnout na hodiny. Znala už, co ukazují na ciferníku malá a velká ručička. Bylo skoro ráno. Venku se už rozjasnilo. V tom zaslechla známý zvuk auta rodičů.

Předtím, ještě než znovu hluboce usnula, slyšela otce odjíždět.

Zapřela se nohama proti podlaze a pokusila se vstát. Roztřásla se. Znovu se posadila.

Z venku do jejího pokoje dolehlo bouchnutí dveří. Potom zaslechla kroky v předsíni.

"Mami...," zakňučela znovu. "Tati..."

Vždycky když viděla svého otce, cítila v sobě jakousi hranici, kterou nedokázala překročit. A u něho to bylo stejné. Lyve si častokrát přála žít v pořádné rodině. Nevěřila, že se její rodiče mají rádi. Nevěřila ani, že její otec miluje ji...

"Tati...!"

Slyšela, že něco dělá. Jeho kroky byly těžší než jindy, ale pak, po chvíli, nastalo zase úplné ticho.

Matku Lyve po celou tu dobu ani nezaslechla. Vůbec.

Lyve se ještě jednou pokusila vstát. Tentokrát se jí to podařilo.

Marge Drummondová otevřela oči. Šedé světlo padalo do pokoje. Zdálo se jí, že si slabě vzpomíná na zvuk, jako by něco upadlo.

Vzbudilo ji toto? Vrátil se Flint domů?

Postel vedle ní byla ještě prázdná.

Vstala a šla k oknu. Když odtáhla záclonu, uviděla auto stát na dvoře. Nebylo zaparkováno na obvyklém místě, nýbrž přímo proti vchodu do domu. Mělo otevřený kufr.

Svého muže Marge neviděla, přesto si byla jistá, že ji probudil právě on.

Současně ji však mátla atmosféra, která těžce spočívala nejen na krajině, ale přímo na jejich domě. Jak mohla v něčem takovém tak tvrdě a hluboce spát?

Kde byl Flint? Kdyby jel do města, mohla by se domnívat, že se jel nechat prohlédnout lékařem - jakkoli bylo pozdě v noci. Znaménka na jeho krku opravdu vypadala znepokojivě.

Přesto jsi ho nechala odejít. Nemiluješ ho!

Nenáviděla tento hlas, který nedělal nic jiného, než že nazýval věci pravým jménem. Největší Marginou chybou bylo, že uvěřila, že by dítě mohlo slepit dohromady, co se nedalo opravit. Rozvod by byl už tehdy pozitivnější a čistější. Nyní tato možnost už nepřicházela v úvahu. Nemohli přece Lyve udělat ještě tohle...

Marge vyšla ve své o dvě čísla větší noční košili z pokoje. Zvuky a světlo ji lákaly do kuchyně.

Marge byla o rok mladší než Flint, bylo jí jednačtyřicet. Když už měla, jak se říká, za pět minut dvanáct, jednou si nevzala antikoncepční pilulku, a když otěhotněla, nahrála to jako "nehodu". Častokrát ji napadlo, jako by Flint od samého začátku prohlédl její podvod, a proto Lyve odmítal.

Bosá prošla krátkou předsíní. Maličké okno na konci chodby sotva vpouštělo dovnitř trochu světla. Všechna okna v domě byla malá. Proto musela v kuchyni na práci většinou i přes den svítit aspoň jedna žárovka.

Slyšela zvuky, které si nedokázala vysvětlit. Pracoval snad Flint? Ale na čem? Dříve než se mohla zbavit nejistoty a uspokojit zvědavost, prošla kolem Lyvina pokoje.

A zaváhala.

Náhle jí projel pocit hrůzy.

Pocit, že když ty dveře otevře, bude tam její dcerka ležet mrtvá.

Zamrazilo ji, ale šla dál.

"Flinte?"

Neodpověděl, ale když prošla dveřmi, uviděla ho stát u kuchyňského stolu.

Marge hned Věděla, že se stalo něco strašného a že po tomto poznání nebude její život už nikdy takový jako dřív.

(No a co? Nikdy jsi ho nemilovala)

"Flinte...!" Pevně se přidržela dveří a zírala na to, co leželo před jejím mužem na kuchyňském stole. "Kdes vzal tuhle ohavnou - věc?"

Vypadalo to jako kukla, utkaná nějakou gigantickou housenkou z černých lesklých vláken, a podobalo se to - určitě ne náhodou - sarkofágu.

Flint stál před tím a zrovna se snažil dostat se skrz tmavou, přízračně tvrdou skořápku. Za tím účelem měl už na stole rozložené veškeré nářadí, které mohl potřebovat.

Když na něho Marge promluvila, ohlédl se po ní.

"Vypadni!" vyštěkl.

Jeho hlas byl cizí a studený, a Marge by takřka přísahala, že neslyšela promluvit svého muže. Oči, kterýma se na ni díval, byly žluté oči dravce.

Marge se otočila a se zdušeným výkřikem se rozběhla k Lyvině pokoji. V tu chvíli se však dveře otevřely a její dcera vyšla na chodbu. Zřejmě ji zase probudil křik a chtěla se vydat ke kuchyni, snad jen aby našla utěšení v náručí matky, která odsud mířila k ní.

"Stůj!" vykřikla Marge.

Vzápětí byla u ní a chtěla...

Vtom se vyděsila bledé pleti dítěte. Dokonce i Lyviny rty jako by byly ještě bezkrevnější než jindy. Šedé, jak to ráno venku...

"Nech ji!"

To nebyl Flintův hlas, při kterém náhle Marge ztuhla jako zalitá v jantaru. Ale Flint ji odstrčil stranou a v absurdně ochranitelském gestu se postavil před Lyve. V ruce držel sekyru a odhodlaně zíral na Marge.

Nebyl to jeho hlas a nebyly to ani jeho oči.

"Flinte...," promluvila na něho.

Jeho pohled ji však umlčel.

Zvedl volnou ruku a namotal si na ni Marginy dlouhé vlasy. Lyve stála za ním. Její oči byly prázdné. Vše pozorovala, ale nic nedělala.

Vůbec nic.

Marge cítila bodáni v hrudi. Nebyla schopná bránit se násilí, které na ní bylo pácháno. Nebránila se ani, když ji její muž vlekl za vlasy zpět do kuchyně.

Na popravu.

Jen koutkem oka ještě zahlédla, jak opatrně si najednou její muž počíná. Jak opatrně zvedá sekyru...

Jiný kraj, jiná krev...

Sledovala široký pás silnice. Těžké údery jejích křídel ji hnaly dál. Někde před ní ležela světla velkoměsta. Někde za ní ono děsuplné místo, kam ji zavlekli a kde na ní dělali experimenty!

Lilithina křídla bičovala studený noční vzduch. Netopýří tělo jí přitom poskytovalo naprosto iracionální pocit bezpečí.

Možná, že skutečně nedojde k žádnému pronásledování, protože nikdo (zatím) si nedokáže představit, kdo přepadl majora a pil jeho krev. Ale jista si tím být rozhodně nemohla.

Před Lilith vyrostla silueta města, v jehož roklích si vytipovala právě onu adresu, kterou navštívila naposledy před třemi dny.

Černého netopýra nebylo v temné noci novoluní vůbec vidět, ani když se třepetavě snesl z oblohy a přistál na trávníku obehnaném křovím, který od sebe odděloval dva domy. V příští chvíli se zvedla na stejném místě postava mladé ženy s černou hřívou vlasů.

Symbiont se automaticky přizpůsobil proměně - a přece bylo něco jinak než jindy. Lilith si přejela rukou po látce na svém těle, která jako by ztratila všechnu poddajnost. Bylo to, jako by pohladila mrtvého.

Prudce rukou ucukla. Myšlenka, že by ztratila dalšího spojence, jí naháněla strach.

Co by jí pak zůstalo?

Poslední přítel, kterého ztratila už před událostmi na St. Margarete's Clinic, byl Duncan Luther. Třebaže u něho bylo až do poslední chvíle sporné, je-li vůbec ještě jejím přítelem. Či je-li alespoň ještě živý...

Všechny nitky, které byly spojeny s Duncanovým návratem, vedly k Landruovi. A tento pořád ještě naprosto neprůhledný upír normálně nerozdává dárky svým nepřátelům.

Nanejvýš ještě tak trojské koně, napadlo Lilith, zběhlou i ve věcech, které jí samotné byly naprosto cizí - do chvíle, kdy její mozek zformoval onu myšlenku.

Srovnání Duncana s trojským koněm se jí nezdálo zase tak z cesty. Ale že pak práskl do bot se zbytkem jejích peněz a různými nakradenými cennostmi, to zase odporovalo jejímu dřívějšímu podezření.

A Beth?

Opět Lilith měla ten odporný pocit, že všem, kteří se s ní setkají, nepřináší nic než neštěstí a záhubu.

Beth kousla krysa přenášející nákazu magického moru. Lilith sice dokázala odstranit původce moru - a tím i samotnou epidemii - avšak zůstaly následky.

Bethin citový život se obrátil vzhůru nohama. Vše, co předtím milovala, nyní nenáviděla, a na co byla dosud alergická, to u ní stálo nyní na prvním místě.

Lilith dříve milovala.

Teď už ne.

Zbývala už jen vágní naděje. Všechny ostatní oběti magického moru se časem vyléčily samy od sebe.

Všechny až na Beth - přestože (nebo právě proto?) jí Lilith píchla injekci s protilátkou, vyvinutou doktorem Fransem Stalheimem.

Úspěch se nedostavil a také naděje na samouzdravení mizela ze dne na den víc a víc. Lilith nevěděla, co by mohla podniknout jiného než čekat.

Rozhrnula eukalyptové křoví a zadívala se skrz něj k obytnému domu, který tu ležel pokojně v záři pouliční svítilny. Uvnitř spala ve třetím patře její bývalá přítelkyně.

Na horizontu se počalo rozednívat a nebe se zalilo jemnou rudooranžovou září, když Lilith konečně opustila ochranu křoví a pomalu zamířila k domu.

A krok za krokem byla stále nejistější...

Skotsko

Smrt byla v domě.

Flint Drummond ji cítil čichem. Viděl ji. A chvílemi si byl jistý, že ji také slyší.

Smrt byla pod tvrdou skořápkou.

Drummondovi se přes veškeré úsilí nepodařilo prorazit do kokonu díru.

Margina mrtvola ležela vedle stolu. Pod ní se tvořila krvavá louže.

Atmosféra vládnoucí v osamělém domě nahoře na vrchovině byla zvláštní a hrozná zároveň. Ačkoli Drummond věděl, co udělal, necítil žádnou zvláštní hrůzu. Daleko víc se na povrchu jeho vědomí usadila zvědavost. Ctižádost zjistit, co se skrývá v tom kokonu, který sem přivlekl ze zřícenin.

Muselo to být něco hanebného, co vyvolávalo hanebnost i v Drummondovi a svědilo jej. Přesně si vzpomínal, s jakým potěšením zabíjel Marge. A po dokonaném činu mu bylo, jako by ho nějaká neviditelná ruka pohladila uznale po vlasech.

Jak by mohl odstranit tu překážející skořápku?

Pohledem sledoval konečky prstů, přejíždějící po kovově tvrdé, temně se třpytící skořápce. Drumond cítil život pulzující uvnitř.

Poznání, jak otevřít ten tvrdý plášť, pak přišlo naprosto nečekaně a doslova zničehonic.

Flint Drummond se předklonil. Ukazováčkem prorazil tenký škraloup, tvořící se na kaluži krve. Pod ním byla ještě krev tekutá. Namočil v ní prst jako špičku pera v kalamáři. Potom se narovnal a namaloval krví na skořápku počátek obrázku, jehož idea tu prostě byla přítomna. Tam, kde se tekutina dotkla kokonu, zazářila temnou červení.

Drummond neustal, dokud nebyl symbol hotov. Pak si prohlédl symbol, znázorňující hada s hlavami na obou koncích stočeného těla.

Uvnitř obrázku se téměř okamžitě změnila látková podstata pevného pláště. Drummond měl pocit, že je svědkem toho, jak se kus černého másla roztéká v planoucím žáru. Prostě se rozpouští. Nejprve se utvořila malá prohlubeň, potom se na povrchu neslyšně utvořila bublina a nakonec se kráterovitě rozevřela ven.

Na vteřinu to vypadalo, jako by se čerň uvnitř chtěla vylít ven. Namísto toho se však jen rozšířil otvor ve skořepině do všech stran, jakoby obrovským žárem.

Během jediné minuty se ta ocelově tvrdá schránka rozpadla v cosi nepopsatelného. Prostě zmizela. A čerň pod ní zůstala pevná jen o chvíli déle...

Flint Drummond tu stál tváří v tvář úkazu, kdy se před ním na kuchyňském stole náhle vlnil jakýsi pohledem neproniknutelný chuchvalec mlhy. Svraštil čelo a pokusil se vnořit do toho ruku. Cosi v něm toužilo udělat to. Něco jiného se toho děsilo.

Tentokrát důvěřoval svému strachu. Dobře tušil, že to, co je skryté uvnitř, zřejmě nepohrdne žádnou krví. Jeho napětí (netrpělivostí se to nedalo nazvat) se nyní podobalo napětí odsouzence, který hledí do ústí hlavní několika pušek a čeká na to, co musí nevyhnutelně přijít.

Nemohl se tomu, co bylo jeho osudem, vyhnout. Ani kdyby chtěl.

Avšak to, co se pak vylouplo z té hrozivé mlhy, vyrazilo Flintu Drummondovi dech. Nakrátko mu to dalo dokonce zapomenout na své vlastní barbarství, s jakým zabil svoji ženu.

(Nikdy jsi ji nemiloval - skutečně od srdce. Jinak by tě TOHLE nemohlo nikdy ovládnout!)

Před ním se na stole počaly zviditelňovat obrysy ženského těla. Přeludu ženy, jak se domníval Drummond, nyní na

samém vrcholu této děsivé události.

Při pohledu na onu ztělesněnou ženskost, rozkládající se před ním, se v něm probudilo zvíře. Jakýsi démon, který se musel podílet už na Margině popravě, nyní přiváděl Drummondovi krev v žilách do varu, třebaže by mu měla spíš hrůzou tuhnout!

"Aaaach...!" vzdychla žena.

Její plné rty se zachvěly. Mírně se pootevřely. Vyklouzl z nich jazyk a navlhčil rty.

Potom se zvedla oční víčka. Flint Drummond zíral do sirně žlutých duhovek - a nevěděl, že jeho oči v tu chvíli vypadají úplně stejně.

"Aaaach...!" ozval se vzdech.

Její husté vlnité vlasy zářily jako tajuplný ranní úsvit. Nebyla nahá. Její hebké, bujné tvary byly obepjaty postrojem z kožených řemenů, spojených kovovými kroužky. Její ňadra i vleže vypadala pevně a vyzývavě. Přes nevinnou tvář tohoto ďábla v andělském těle se táhly řemeny, tvořící X. Napravo i nalevo od zářezů obou řemenů zářily oči, které vnímal Flint Drummond současně jako teplé, rozkošnické a hrozivé současně.

Třetí vzdech sklouzl z jazyka toho zjevení, ležícího před Drummondem na konci tohoto nepochopitelného vylíhnutí.

Které hledělo na něho. Usmívalo se.

A s úsměvem se dožadovalo více Marginy krve.

I potom, potřísněná rudou tekutinou, vypadala stále stejně čistě a nádherně. Jen její konání a oči se nehodily k tomuto obrazu nevinnosti.

Pomalu se zvedla.

Ná jejím plochém břiše se nenapjal jediný sval, v jejím obličeji nebyla žádná námaha. Seděla před Drummondem vzpřímeně a hrdě. Její ňadra pod řemením nabyla ještě lákavějšího tvaru. Ta napjatá ženskost se téměř drala ven ze svých pout.

Zjevně spokojeně spočinul pak její žlutý dravčí pohled na Drummondově krku a on měl přitom pocit, jako by mu do ran kapala rozpuštěný vosk.

Vadilo mu to, ale nedokázal na tom nic změnit.

"Ty nejsi ten, kterého jsem znala," řekla ta příšerná bytost (ta příšera!) ve stejnou chvíli. "Kolik uplynulo času?"

Odpověď byla pro něho příliš těžká.

Sydney

Bylo to jako sen, v jehož naplnění už ani ne věřila...

"Lilith? Proboha - co se stalo? Vypadáš, jako bys..."

Bethin hlas umlkl.

Lilith projel pocit teplé náklonnosti. Temnota, která ji ještě před pár minutami obestírala, zmizela.

Hleděla Beth do tváře a nacházela v ní opět neskrývané a dokonalé potěšení.

Pokoj za dveřmi bytu byl skoro prázdný, tapety pořád stejně hrozné. Ale tvář už patřila staré známé Macbeth.

Nikoli Elisabeth Mac Kinsayové. Nepřístupné!

Nejprve tomu Lilith nemohla uvěřit. Chtěla - ale zkušenosti posledních týdnů výrazně omezily její víru v zázraky.

Avšak gesta i slova nepřipouštěly žádné pochybnosti: Stalheimovo sérum nebo prostě jen čas zbavily Beth - a současně Lilith - strašlivého traumatu, které ničilo jejich přátelství.

Moc magického viru pominula!

"Jsem tak ráda, že tě vidím! Myslela jsem už... že se mi to nakonec podařilo..."

"Podařilo?" opakovala Lilith. Nepokoušela se myslet na to, co tu Beth dělala před jejím příchodem.

"Odradit tě..." Blonďatá reportérka se usmála. Vypadala, jako by se zbavila nějakého těžkého břemene.

"Kde máš brýle?" zeptala se Lilith.

"Pryč."

"A kde máš nábytek?"

"Pár cvoků si ho odvezlo. Dvě hodiny po vyvěšení inzerátu na koleji."

Lilith vydechla. "A co tvoje... nenávist?"

Macbeth přistoupila až k ní a vzala ji do náručí. Voněla jako dřív. A také z jejího šíleně zřízeného bytu nezbylo skoro nic.

"Kdy sis toho všimla?" Stály vedle: sebe líčko na líčku. Lilith si popřávala této uvolněné blízkosti. Už ani nevěděla, co to je přijít domů. Už s tím vůbec nepočítala, že by mohlo pár perfektních chvil zahnat její bezbřehou depresi a škarohlídství ke všem čertům.

"Krátce poté, co jsi odešla. Předevčírem? Nebo před třemi dny...?"

Lilith pokrčila rameny. Sama to už nevěděla přesně. Připadalo jí to jako celá věčnost. Všechno jí připadalo jako vzpomínka na nějaký život, který vůbec nežila.

"Řekni: co se s tebou stalo?" zeptala se Beth znovu. "Vypadáš... no, hrozně!"

"Tak moc?"

"Pokoušela jsem se to formulovat ohleduplně. Každému jinému bych nastavila před nos zrcátko."

"Ach..."

Několik minut mlčely a objímaly se.

"No tak, kde jsi byla? Tolik jsem na tebe čekala, po tom, co... Však víš!"

Při hlubokém pohledu do Bethiných očí si všimla, že má zeleně tónované kontaktní čočky. "Měla jsem problémy, do kterých jsem se dostala, protože jsem se dočasně chytala každého stébla, které mohlo zavánět přátelstvím..."

Stručně jí povyprávěla o Feynovi, kterému důvěřovala, až ji to dohnalo na samý pokraj smrti. A o tom, co následovalo bezprostředně po tomto zážitku.

Beth mlčela. Pak řekla: "Nikdy to nepřestane, že?"

"Ne. Nikdy. Alespoň ne, dokud nedosáhnu cíle."

Beth se jí neptala, co tím myslí. Bylo jí známo, že Lilith dělá vše pro to, aby zničila upíry, zotročující lidstvo. Její prvořadé úsilí teď bylo zaměřeno na Liliový kalich. Na tom nic nezměnilo ani to, že stopy, po kterých šla, zdánlivě už zcela vychladly.

Když se jí Beth zeptala na pokroky ohledně kalichu, odpověděla Lilith vyhýbavě. Až nakonec Beth sama svedla řeč na Duncana.

"Co se s ním stalo?"

"Zmizel. Krátce předtím, než se Feyn odhalil. A vůbec mi to do toho všeho nezapadá!"

"Co myslíš tím ‚nezapadá'?"

"Nemůže být vůbec pochyby, že za jeho návratem vězí Landru." Lilith stiskla rty. "Od chvíle, kdy jsem ho objevila v blízkosti Nony, skoro vůbec jsem nezapochybovala, že je Duncan využíván."

Zarazila se, protože v tu chvíli měla pocit, jako by se Bethin pohled jaksi zastřel. Ale pak dodala: "Landru si vůbec nedal tu námahu, aby nějak zakryl svoji účast na Duncanově návratu. Jako by mu přímo dělalo radost, postavit mi ho před nos, aniž by mi zbývalo něco jiného, než se za ním vydat do pouště. Ale toto všechno bylo velice nákladné. I pro Landrua. Celou dobu přemýšlím, proč byl tedy Duncan zase odvolán, ještě než splnil svůj úkol."

"Jaký úkol to měl být? Zabít tě?"

"Ne! Nakonec možná - ale prozatím ne. Mohu se jen domnívat, že mě měl sledovat. Zjistit, co vím o předmětu našeho společného úsilí. Landru hledá ten kalich už déle než já. Proto by se k němu hodilo, že mě chce zapřáhnout do své káry. Zřejmě ani on teď zrovna nesleduje žádnou konkrétní stopu..."

Beth mlčky přikývla. Po chvíli se zaptala: "Nemáš ani tušení, kam se mohl Duncan vydat - tedy myslím, pokud za jeho zmizením není Landru?"

"To je nesmysl, hloubat nad tím..."

Lilith se zarazila. Najednou si vzpomněla na nesrovnalosti v Duncanově chování během dní jejich krátkého soužití. Sbíral a hromadil všechno, co mohl sehnat o staré Persii. V situaci ohrožení zničehonic promluvil ve velice starém jazyce, kterému se nikdy neučil. Slova "Uruk" a "Mezopotámie" mu vyklouzla několikrát - a Duncan si pokaždé nedokázal nebo nechtěl vzpomenout, že je použil...

Takto nahlíženo, dostávalo jeho zmizení dodatečně tajuplný punc. Ale Lilith se obávala otevřít otázku, co by to mohlo znamenat, kdyby skutečně za vším nestál Landru, jak se od začátku domnívala, nýbrž...

CO?

"Nechala sis aspoň postel?" obrátila řeč na docela banální problém bydlení.

"Jen matraci."

Nevypadalo to, že by Beth žertovala.

Ale jakkoli bezútěšně teď její příbytek momentálně vypadal, Lilith to nemohlo zabránit, aby se v něm s touto blonďatou, chlapecky útlou a opět temperamentem sršící osobou, která se k ní tiskla, divoce nepomazlila.

O dva dny dříve

"Hector Landers," vzdychla upírka s vyholenými vlasy i obočím. Seděla vzpřímeně na posteli a listovala v dokladech, které vypadaly tak pravě, že mohly být jedině padělky.

Landru nechal Hennu, ať si dělá, co chce, třebaže si svůj návrat do Sydney představoval jinak.

Nenavázal zamýšlený kontakt!

V Indii mu Tanor vysvětlil, jak zacházet s tím oživeným mrtvým. Vrátili Lilith jejího přítele, zemřelého v Indii, aby jí stál dále po boku.

"Tos mi musel vzít všechny moje hračky?" vyčítala mu Henna po masakru, kterého se v afektu dopustil na pláži.

Odpověď jí zůstal dosud dlužen. Protože žádnou neměl. Stalo se.

S Miriam to začalo - ale celé to krvavé opojení skončilo teprve, až nezůstal naživu ani jeden z Henniny "party". Pláž se pod spoustou prolité krve zbarvila do ruda. Víc námahy než zabíjení pak dalo Landruovi následné zakrytí stop. Nyní bylo hluboko v písku zahrabáno na tucet mrtvol.

On a Henna se se uchýlili do odlehlého plážového domu jednoho ze zabitých a prozatím se tu usadili.

Henna byla současně jeho informátorkou ohledně dění v místním klanu.

Upírka měla krásná, plná a přitom pevná ňadra, a přece ani jimi nedokázala právě teď v Landruovi roznítit touhu.

"To bych si nepomyslela," řekla a znovu mu přidržela rozevřený pas před očima, "že i tobě budou chybět prostředky, jak si opatřit obrázek, aby úřední doklad vypadal skutečně věrohodně..."

Zaťukala na prázdné místečko, určené pro fotografii.

Landru se vytrhl ze svého zamyšlení. "Neměla bys věřit svým očím víc než mým možnostem," pokáral ji poměrně mírně. "Nejsi člověk, i když vypadáš jako jeden z těch punků..." Jeho pohled sklouzl ke zlatému kroužku, zdobícímu Hennin pupek. "Můžeš si být jistá, že lidské oči na tomto místě vidí přesně to, co vidět mají!"

"Magie?" ujistila se Henna, zjevně ochotná věřit mu i bez důkazu.

"Co jiného?"

Tleskl do dlaní. To bylo gesto nespokojenosti. Se sebou samým. Nejvíc však s Tanorem, o jehož čistých úmyslech už začínal pochybovat.

Ten slíbený kontakt byl přetržen ještě dřív, než ho mohl navázat!

Landru se chtěl bezprostředně po svém příjezdu psychicky napojit na svého špiona. Ale "éter", když jej podle Tanorových pokynů prohledával, byl prázdný.

Jak je to možné?

Že by jeho nepřítelkyně nejenže prohlédla podvod, ale navíc vyvodila nečekaně i správné souvislosti? Že by toho navrátilce z říše mrtvých, odstranila?

Musí to zjistit.

Henna vrátila pas k Landruovu ostatnímu majetku. K prázdnému koženému váčku, ve kterém nosil svoji mateřskou půdu, nyní vysypanou pod touto postelí. "Kam chceš jít?" zeptala se, když zamířil ke dveřím.

Také Henna sklouzla z matrace. I mezi upíry platila za podivný zjev.

Ovšem jinak by se o ni taky Landru sotva zajímal.

"Mám tě doprovodit? Nebo ti dát svoji preparovanou krysu, abys mě mohl kdykoli najít?"

"Zatím jsem vždycky našel, koho jsem najít chtěl!" (Kromě kalichu!) "Pocvič se v trpělivosti. Možná ti jako malou pozornost přinesu nějakou novou hračku."

Ráno po oné noci

Zabzučel telefon.

Beth MacKinsayová se zbavovala spánku jako staré kůže. Se skřípěním zubů se přinutila vylézt z postele a přešla do vedlejšího pokoje.

Máloco jí už bylo svaté. Ale spánek ano.

"Ano?"

Ticho. Ale spojení fungovalo. Slyšela dech toho na druhé straně.

"Jsi sama?" zeptal se jeho hlas.

"Ano...!"

"Dobrá. Tak já hned přijdu."

Landru zavřel oči. Jeho smysly mu vnucovaly iluzi, jako by se stěny telefonní budky k němu přibližovaly, aby ho rozmačkaly.

Jakkoli tajil dech, explodovala v něm čirá smyslnost. Normální věc, kdykoli v něm propukla žádost. Touha po tom jediném průvodci jeho života, kterého nikdy neopustí:

Po KRVI.

Po elixíru, ze kterého čerpají jeho bližní svoji moc...

Otevřel oči.

Slunci se ještě nepodařilo venku nad mořem (kde ti blázni kdysi předpokládali konec světa) vyhoupnout se nad horizont.

Opustil telefonní budku ve stínu velice starého, velice sukovitého dubu - jako by to byla metafora jeho bohatě zvrásněné duše. Pouliční svítilny, bzučící podél cesty, kterou běžel, byly mu coby upírovi, jenž takové věci vůbec nepotřebuje, ničím víc než zbytečnými krámy. Noc byla jeho živlem - v ní byl víc doma než na jakémkoli místě.

Zmocnilo se ho něco, o čem se domníval, že to už přemohl.

Nervozita.

Někde přece ten mrtvý, vrácený do svého pseudoživota, musí být! Zřejmě tam, kde je i ona!

Rychlostí větru se vydal k bytu Beth MacKinsayové. Své spojenkyně.

Nakrátko ostříhaná blondýna, která mu příjemně připomínala Nonu, otevřela okamžitě, jako by už čekala za dveřmi. Oči ji překypovaly očekáváním.

Ta žena neměla ani potuchy, že už při jejich prvním setkání ji začal "drezírovat". Ochočovat. Magický virus mu to ulehčil. Také teď - takřka ledabyle - spustil svůj vyzkoušený program.

"Rád tě vidím," řekl. A přitom si pohrdavě pomyslel: Lidé!

"A proč jsi mě tedy nechal tak dlouho čekat...?!"

Ignoroval její mírnou výčitku právě tak jako její zjevnou žádostivost. Vklouzl kolem ní dovnitř do bytu. Zavřela dveře a šla za ním.

Jeho chování v ní mělo vzbudit pochybnosti. Pásl se na její zjevné rozrušenosti a nasadil si masku veselosti.

Pak si Landru ještě jednou pozorněji prohlédl tuto přítelkyni své nepřítelkyně. Její chlapecky štíhlá postava byla oblečena jen do hedvábného negližé. Byla bezpochyby hezká, třebaže její ňadra a obliny jejího zadečku byly vyklenuty spíš jendecentně.

Tato křehkost snad mohla v lidech vzbuzovat ochranitelské instinkty. Na Landrua to však působilo jinak. Pokud se v něm vůbec něco probouzelo, pak jen chuť zkoumat, co takové tělo vydrží.

Co se toho týče, byl zhýčkaný. Nejen Nonou...

"Popovídáme si."

Posadil se na pohovku, která se v těchto čtyřech stěnách objevila spolu se všemi těmi ostatními nevkusnostmi.

"Povídat?" Posadila se vedle něho, jednu nohu si přitáhla k tělu, druhou odtáhla, až se jí negližé vyhrnulo a jemu se

odkryl pohled na blonďaté chloupky jejího ohanbí. "Tolik jsem na tebe čekala. Prosím..."

Jediným pohledem ji umlčel.

"Od našeho posledního setkání se přihodila spousta věcí," začal.

Její mozek jako by elektrizoval víc než normálně. Neuspokojená touha. Zmučeně k němu vzhlédla. Ruce sevřela v pěsti.

"Stále to ještě nevzdala - to tě, předpokládám, zajímá. Pořád sem ještě chodí..."

"To doufám! Kdy tu byla naposledy?" chtěl vědět.

"Včera."

"Sama?"

"Ne." Zavrtěla - jako by si vybavila něco ještě nepříjemnějšího - hlavou.

"Byla s ní mrtvola."

Její pohrdání ho pobavilo, i když nijak moc. Mohla mít na mysli jen toho špiona, kterého nasadil na Lilith.

"Vypravuj podrobně," přitáhl uzdu svojí vlastní netrpělivosti. "Dostala jsi... lék?"

Beth MacKinsayová vyprskla: "Byl to jed. Měl mi zase zavřít oči, právě teď, když vidím tak jasně a dokážu rozlišovat jako nikdy jindy! A přece jim ten podraz nevyšel. Jsem pořád taková, jaká chci být. Tvá! Pochybuješ o tom?" Jakoby náhodou mu položila svou ruku na jeho stehno.

"Já nikdy nepochybuji," ujistil ji Landru, dobře si vědom toho, kdy je čas "cukru" a kdy čas "biče", a nechal její ruku, kde byla.

Uvolnila se, i když jen trošku. "Dobrá. Už jsem se bála..."

"Dál," přerušil ji.

Beth mu vylíčila, že ani Lilith nemá žádné nové informace o tom, kde se může skrývat Liliový kalich, nakonec však přece jen připustila: "Ale nevím, jestli mi vůbec ještě natolik důvěřuje, že by mi to otevřeně řekla..."

Přikývl. Taky proto přišel.

Poté co jí řekl, že od ní očekává, aby si znovu získala Lilithinu důvěru, zarputile se odmlčela.

"To je ten nejslibnější způsob, jak ji úspěšně zapřáhnout, aby táhla, jak my potřebujeme. Vždyť čeká jen na to. Pomůžu ti, abys byla přesvědčivá."

"Okamžitě mě prohlédne. Nedokážu se tak přetvařovat. Je mi špatně, když ji jen vidím. Já..."

"Důvěřuj mi!"

"Nestačilo by přesvědčit jen ji, ale taky všechny kolem mě," namítla Beth. "To platí o soukromém životě Lilith i v práci o mém bývalém týmovém spolupracovníku Moskowitzovi. Nedokážu toho blba už ani vystát. Občas, zřejmě ne hned v první minutě, ale občas bych se dala už už strhnout, abych mu zařvala přímo do obličeje, co si o něm myslím..."

Zamyslel se. A pak jí předložil nabídku, kterou nemohla odmítnout.

"Nechci tě přemlouvat, ale Lilith Edenová je pro mě důležitá. Ten blb - jak jsi ho nazvala - oproti tomu ne. Ruka ruku myje. Když mi vyjdeš vstříc, vyjdu vstříc já tobě!"

"Co to znamená?"

Bizarně se usmál.

Nasávala do sebe zlo, které z něho vyzařovalo.

Landruova setba vzešla.

Jako všechno zakázané, také myšlenka na objednanou vraždu nebyla jen děsivá. Byla současně fascinující.

Když je člověk duševně chorý...

Přítomnost, Skotsko Probuzená

Probudila se ještě dřív, než konečně povolil vnější obal jejího magického kokonu. Jako dutý úder gongu rozlehl se náhle signál jejím mozkem, studeným jako kámen. Probudila se ze svého stoletého spánku.

Chlad byl pryč.

Smrt také, stejně jako tenkrát při jejím zrození.

Předtím slyšela hlasy, které jí dávaly víru, že linie Strážců nebyla přerušena. Kdo jiný by ji také vyhledal, kdo jiný by ji měl probudit?

ON, odpověděla si sama. ON by to dokázal - kdyby mě vypátral!

Ale proč by ji on měl budit, namísto aby ji ve spánku zabil?

Probíjela se černou mlhou, která jako by vsakovala do jejího těla. Vdechovala tmu.

Když se posadila, ucítila řemeny, stahující její tělo - nic se od dřívějška nezměnilo.

Naslouchala, zdali se život vrátil také do jejího druha. Jeho lísavý šepot jí potvrdil, že ano. Také on procitl ze strnulosti.

Rozhlédla se kolem sebe.

Nebylo těžké zjistit, že je v domě, který znala z toho dne, kdy se uložila do ochrany bratra spánku. Jen v nějakých detailech se změnil.

A taky lidé, jejichž podobnost však byla nepochybně průkazná.

Muž, který stál u ní, vypadal jako o něco starší kopie onoho muže, jehož před téměř sto lety učinila zakladatelem pokolení, které po uplynutí magické lhůty nastoupí, aby ji vysvobodilo z této schránky.

"Ty jsi syn Finbarra Drummonda?" obrátila se k muži, zalitému krví, aniž by zatím věnovala pozornost dítěti, stojícímu tiše stranou.

Byl polapen ve svém předurčení. Pomalu jí odpovídal, zatímco znamení na jeho krku jako by pulzovala v rytmu slov: "Ne, jsem jeho vnuk. Můj dědeček zemřel mladý..."

To nehrálo roli. Důležité bylo jen to, že Finbarr navázal řetěz dřív, než ho sám opustil.

Prohlížela si své tělo. Také ona byla postříkána krví mrtvé, která ležela vedle stolu a mohla být jedině matkou příštího článku řetězu a dárkyní rituálně prolité krve.

"Kde bych se mohla očistit?"

Bez jediného slova se vydal před ní. Přemýšlela, jestli ho nemá pokárat, aby šel pomaleji, protože její strnulá krev se teprve potřebuje rozproudit. Ale pohyboval se jako na neviditelných nitkách, takže se jí podařilo udržet s ním krok.

Když spolu procházeli dveřmi z kuchyně na chodbu, na chvíli se zastavila. Položila ruku na hlavu mlčenlivého dítěte, které zjevně sledovalo, co otec udělal matce. A nebylo to naprosto z milosrdnosti, že dítěti odebrala tuto vzpomínku. Toto dítě bude pokračováním linie Strážců, pokud bude ještě jednou třeba, aby se vrátila zpět do nehybnosti.

Aby zachránila kalich.

"Jak se jmenuješ?"

"Lyve."

Dítě mluvilo, jako by spalo s otevřenýma očima.

"Jdi do svého pokoje, Lyve, a počkej tam, až dá tvůj otec dům zase do pořádku. Já sama se postarám o odstranění nejpodezřelejších stop. Nakonec vám vrátím tvoji matku. Sotva poznáte nějaký rozdíl, třebaže s vámi nebude moci jíst ani pít a občas bude pryč z domu, aby si obstarala něco pro sebe. Tak vás ušetřím nepříjemností, které byste mohli mít z jejího zmizení."

Mluvila dlouho, ale spíš proto, aby si rozhýbala strnulý jazyk - ne, že by tomu dítěti nebo jeho otci dlužila nějaké vysvětlení.

Počkala, až Lyve projde kolem svého otce a zajde do svého pokoje. Pak mu naznačila, ať pokračuje v cestě.

Chvíli nato došli do málo povědomé místnosti. Nechala si vše vysvětlit, zatímco jí jejím pomalu se prohřívajícím mozkem pronikalo poznání, že sto let je skutečně dlouhá doba. Tato místnost neměla být posledním překvapením, které tu na ni čeká. Zároveň si kladla otázku, jestli neudělala chybu, když se stáhla do zapomnění.

Její nepřátelé nezaspali tuto proměnu světa. Ti, jejichž zkázu si napsala na svůj prapor, jsou bezpochyby na výši doby.

Musí se učit.

Rychle.

Kalich jí přitom nemůže pomoci, protože také on spal. Odpočíval, zahalen strnulostí.

Jinou možnost, jak zahladit stopy, neměla. Také nerušený spánek dítěte byl závislý na tom, aby ani kalich, ani zlodějka nebyly předčasně vypátrány.

Aby je ON nenašel.

Pronásledoval ji, dokud se před ním neskryla. Půl druhého století jí byl stále v patách křížem krážem přes celou zeměkouli...

Marně.

Jsi poražen, zjizvenče, nadobro poražen! pomyslelal si s neskrývaným zadostiučiněním.

Nebylo tu však nikoho, kdo by si dokázal její zlý úsměv vyložit.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se teď také otce dítěte, který cosi prováděl s čímsi kovovým, trčícím ze stěny, obložené hladkou keramikou.

"Flint," řekl.

V příští chvíli se spustil od stropu déšť do více než po kolena hluboké vany, před kterou oba stáli.

Byla okouzlena horkostí té vody - a cítila, jak se jejím tělem náhle rozlévá ještě jiná horkost.

"Pomoz mi očistit tu zaschlou krev, Flinte," řekla a překročila okraj vany. Když se obrátila, uviděla ho ve velkém nástěnném zrcadle, sebe však ne.

Ani na tom se nic nezměnilo.

To se nikdy nezmění.

Kalich totiž nikdy žádnému z těch, které stvořil, nedal ani zrcadlový odraz ani stín. Častokrát přemýšlela proč, ale nenalezla žádnou odpověď.

"Měl by ses taky umýt," poradila mu a počkala, až se svlékne.

Mezitím si svlékla svůj oděv z řemení na nejnezbytnější míru. Toužila po tom, aby jej jednou mohla odložit úplně. Ale bylo to nemožné. Zabilo by ji to. Dokončilo by to, co ON kdysi začal...

Vypjala se a protáhla se pod proudem padající vody. Vzal do ruky hubku a začal jí s ní třít záda, která mu nastavila.

Trvalo jen chvíli, než ucítila na svém těle jeho silné ruce. Cosi jako útlý, tupý kolík se jí přitisklo k hýždím.

Věděla, co to je. Prohlédla si to ještě dřív, než to narostlo do této velikosti a tvrdosti.

Pojednou se obrátila. Úzké, jakoby kožené pásky jí takřka kolmo splývaly z bujných ňader, těsně přiléhající ke kůži a podněcující fantazie, které se daly do pohybu v Drummondově hlavě.

Byl to muž plný života. Se vším, co může živý muž poskytnout...

"Líbím se ti?"

"Moc."

Letargie v jeho hlase jako by jej usvědčovala ze lži.

"Tak na co ještě čekáš?" zeptala se. Její celé tělo bylo potaženo tenkým, nezbytným pletivem. Avšak to, co ke svému záměru teď potřebovala, bylo odkryté. Také její žíznivý klín byl přístupný a ona už cítila, že dlouho nebude moci ovládat chtíč, který se jí tam znovu probouzel.

"Nikdo nás nebude rušit," povzbudila ho a odňala mu vzpomínku na spáchaný krvavý čin. A v tu chvíli, jako by se čehosi zbavil - třebaže byl dál v její moci - se osmělil.

Poskytla mu iluzi, že vyvíjí svoji vlastní iniciativu. Něžně mu laskala jeho téměř vodorovně trčící mužství. Jeho blažené sténání ještě víc zvýšilo její chuť. Přehlédla neohrabanost s jakou hladil a hnětl její tělo, sevřené v bizarním korzetu, protože současně se stále znovu dotýkal těch správných míst.

Vestoje se přiváděli vzájemně do vytržení. Opírala se hladké kachličky a přijímala jeho vyhladovělé nárazy. Ani si nevzpomínal, kdy vlastně naposledy spal se svojí ženou. Ale muselo to být dávno.

Dosáhl orgasmu relativně rychle. Ale nedovolila mu přestat. Odtáhla se od něho, obrátila se a v "dohře" ho laskala zkušenou rukou a zkušenými rty, což i jí přinášelo plné doušky rozkoše. Umělý déšť na ně bez ustání dopadal, zatímco se Drummond položil ve vaně na záda a ona na něm zaujala pozici jezdkyně.

Ach, zjevně mu to dělalo dobře. Třebaže se současně jistě potil víc, než kdykoli dřív v celém svém životě, chudém na rozkoše. Pot se bezprostředně směšoval s vodou. Křičela a směřovala ke stavu, který bude pro Drummonda nakonec ještě nebezpečný.

Když se ocitla na vrcholu svých pocitů, sklonila se k němu a její rty mu odhalily plnou pravdu.

Oba slonovinové, zářivé zuby se zabořily přímo do jeho zanícených "mateřských znamének" na krku, které se rozevřely, jako by to byla dvě vedle sebe položená poupata.

Dědičná znamení jí padla jako ulitá.

Sydney

Musí to zjistit!

Přesvědčit se o tom!

Něco z těch hodin, intenzívně prožitých s Feynem, "Tetovaným", se nad Lilith a lidstvem stále vznášelo jako Damoklův meč. Lákavější, než se přesvědčit o oprávněnosti svého "vyšetřování", by pro ni bylo pár nerušených hodin nebo dní s Beth.

S uzdravenou Beth!

Ale Lilith nevěděla, ani jak moc jí to, co se týká Salem Enterprises, hoří pod prsty.

Firma, založená Horou II. (původně Herakem), ze jejímž plotem se rovněž nacházelo nové shromaždiště upírů ze Sydney, se podle Feyna zabývala znepokojujícími výzkumy.

Salem Enterprises je genová továrna. Oficiálně pracuje na vyšlechtění užitkových plodin odolných vůči postřikům proti škůdcům. Neoficiálně se pokouší, pokud je možno Feynovým slovům po jeho zradě ještě přikládat nějakou váhu, vytvořit prostředky a způsoby, které by Staré plemeno učinily imunním proti obtížnému působení křesťanské symboliky.

Pomocí genové technologie.

Lilith připadalo téměř absurdní, že by se zkombinováním výzkumu lidské DNA a upírské magie pomohlo podařit zbavit upíry poslední překážky.

Absurdní a varující.

Jako vedlejší efekt by měli dotyční upíři dokonce získat i odraz v zrcadle a stín!

Pouhá naděje, že by to všechno mohl být jen fantastický sen Feynův nebo klanu, byla Lilith málo platná. A proto se taky na ni nehodlala spolehnout.

Jednou už pronikla do jednoho z laboratorních traktů. To, co viděla, zdánlivě podporovalo Feynova tvrzení. Lidští vědci tam v jedné místnosti pracovali s mrtvými lidskými těly. Pravděpodobnost, že tito zhypnotizovaní odborníci se skutečně pokoušejí ve službách upírů izolovat gen, který by se dal využít vytouženým způsobem, se nedala odbýt mávnutím ruky.

Lilith věděla, co dělat. Tady už nešlo jen o malé "popichování" utlačitelů lidstva. Nesmí se stát, aby omezený počet stále ještě existujících upírů zamýšlenou "imunizací" získal takové posílení své moci!

Beth jí nabídla svoji plnou podporu, aby se dozvěděla víc o pozadí Salem Enterprises. Ale Lilith si už zajistila pomoc novin, u kterých Beth pracovala.

"Mohla bys pro mě udělat jinou laskavost," řekla jí.

"Jakou?"

"Mohla by ses opatrně porozhlédnout v Paddington Street. Opatrně. Zajímalo by mě, jak daleko postoupily stavební práce na pozemku 333."

Beth se na ni tázavě zadívala.

Lilith považovala téměř za samozřejmé, že i její přítelkyně musí být informována o tom, co se tam děje. Ale zřejmě tomu tak nebylo.

Proto jí Lilith krátce vylíčila, že se na pozemku po jejím zmizelém rodném domě začala stavět nová dvanáctipatrová budova. Projekt byl jednoznačně uveden do života upíry. Zřejmě proto, aby předem Lilith zabránili v dalším využívání tohoto místa.

Paddington Street 333 stále zůstávalo pro poloviční upírku jejím odrazištěm. Bylo by bláhové věřit, že by to upírům ještě nedošlo. Každopádně byly základy této výškové budovy preparovány tak, aby se podařilo zneškodnit síly, které se stále ještě skrývají v půdě tohoto místa. Beton zamísený svěcenou vodou tvořil baštu proti protivníku, o jehož "příbuzenství" měli upíři zatím zjevně pochybnosti.

A ironicky vystupovala genově inženýrská firma Salem Enterprises také jako makléř při udělování zde vytvořených

obytných a obchodních míst...
Beth o tom skutečně nic nevěděla.
"Měla jsi ještě nějaký kontakt s DOMEM?" zeptala se Beth.
"Ano, s Warnerem. Jen krátce. Poslal mě do Coddovy opuštěné vily a ujistil, že se mi zase ohlásí."
"Což se ale dosud nestalo?"
Lilith zavrtěla hlavou. "Už v to ani nevěřím. Zřejmě tentokrát našel klan skutečně způsob, jak magii, která by mi mohla na této adrese pomáhat, potlačit... Přesto - nebo právě proto - bych chtěla vědět, jak se to tam vyvíjí dál. Možná bys mohla přemluvit toho tvého kámoše Moskowitze, aby tě tam doprovodil a udělal pár rozumných obrázků. Nějaká zástěrka tě už napadne... Ale, jak říkám, žádné riskování!"
Beth protáhla obličej, ale neřekla nic. Zjevně se jí nelíbilo toto poučování, které však ve skutečnosti nebylo ničím jiným než oprávněnou starostí.
"A ty? Chceš se bez jakékoli přípravy vloupat do toho Salemu?"
Lilith zavrtěla hlavou. "To jsem už jednou udělala - a téměř jsem za to zaplatila. Mezitím se určitě dozvěděli o mé tehdejší návštěvě a zesílili bezpečnostní opatření. Ne, dnes se prozatím omezím jen na sledování. Přesně tak jako ty..."
"Přesně jako já," odpověděla Beth.

Na vrchovině Beinn Dearg...
Pila, jako by nesvlažila hrdlo ničím tak chutným už po desetiletí, a taky to tak vnímala. Předtím ta krevní oběť jen utišila její největší žízeň, oživila jen nejnutnější funkce těla. Po nutnosti přišla nyní na řadu "kúra", a to znamenalo požitek.
Vzdychla si v důsledku dvojího uspokojení.
Vzdechy Flinta Drummonda jí daly najevo, že se necítí být "zneužíván" - třebaže to bezpochyby odpovídalo rozdělení rolí.
Sklouzla z jeho těla a vylezla z vany, do které stále ještě dopadal teplý, osvěžující déšť. Voda, jasná a čistá, jakou neznala z žádné své vzpomínky, stříkala ze sítovitě dírkovaného plechu, upevněného na trubku zapuštěnou do zdi.
Nevěděla, z jakého zdroje je toto zařízení napájeno, kdo neustále pumpuje, aby voda nepřestávala téci. Patřilo to k věcem, kterým sice nijak přednostně, ale přece jen musela přijít na kloub, pokud se chce vyznat v této pro ni nové době.
Chtěla to, protože musela. Neměla na vybranou, protože nebylo cesty zpět. Čas běží jen jediným směrem...
Potomek Finbarra Drummonda ležel ve vaně se zavřenýma očima. Vzbudilo to v ní podezření, že takto zůstane ležet do konce svých dní, pokud jeho malátnosti neposkytne další energii.
"Dost," řekla. "Vstaň! Postarej se, ať se ta voda zase zastaví!"
Našla si ručník, aby se osušila. Pach, který na něm ulpíval, jí byl nepříjemný. Ale nedbala toho a vydala svému oblečení z řemení příkazy, jak si ho přeje mít pro nejbližší dobu. A domnělá kůže okamžitě narostla a pokryla její pleť pláštěm, který ji ochrání před drsným klimatem vrchoviny.
Nakrátko zavřela oči a takřka se přinutila naslouchat svému narůstajícímu vnitřnímu napětí.
Flint Drummond se zapomněl osušit a celý mokrý se oblékl. Musela se usmát nad ospalým obličejem, který přitom měl. Když byl hotov, došla k němu a zabila ho.
Položila ho na podlahu, která byla ze stejného materiálu jako stěny. Tvrdé a současně hladké dlaždičky byly ideální povrch pro odstranění stop po krvi i vyhřezlých vnitřnostech.
Když zamířila zpátky do kuchyně, zaposlouchala se krátce u dveří, za kterými předtím zmizela Lyve.
Bylo tam ticho.
Šla dál a postarala se o mrtvou, která nebyla otevřena právě odborně. Dodatečně jí infikovala svou nákazou, a když se zvedla, uslyšela už na chodbě kroky.
Dovnitř se všoural Flint Drummond.
"Paní..."
Počkala, až se taky mrtvá postaví na nohy. A pak bez jakéhokoli pohnutí přikázala oběma služebným kreaturám, aby se samy očistily a odstranily všechny stopy. O kokon se nemusela starat. Z toho nezbylo nic. Nic, co by bylo vnímatelné smysly kreatury nebo člověka.
Pokynula Flintu Drummondovi a na několik vteřin tu stáli oba manželé vedle sebe jako nějaký pomník, vysmívající se přírodě.
Cítila, jak jí proudí příjemně teplý pocit. Propastnosti... Milovala propastnosti - a důkazy toho, že lidé jsou prostoupeni jen odrazem onoho jiskření, které upírům už po tolik tisíciletí umožňuje být jejich vládci.
Milovala taky propasti, které se otvíraly, když si představila konec jejich vlády...
"Jaké je dnes přesné datum?" obrátila se na potomka onoho Finbarra Drummonda, jehož kdysi dávno přepadla v jeho domě a podrobila si ho.
Mdle a bez nejmenšího pohnutí splynula odpověď z Drummondova jazyku: "Šestadvacátého září..."
V polovině května jsem se uložila do bezpečné skrýše kokonu, napadlo ji. Potřebovala jsem šest měsíců na návrat z Austrálie a abych dokončila přípravy na Černém kontinentě...
"... tisíc devět set devadesát pět," dodal Flint Drummond po krátké pauze, kterou si vyžádalo jeho váznoucí myšlení.
Usekla své vlastní myšlenky jako napjaté lano a zírala na toho, který jí řekl něco, co nemohla a nesměla být pravda.
Ale kreatury nelžou svým stvořitelům.

Nikdy.

To, že se přesto obrátila ještě na Drummondovu ženu, jen svědčilo o jejím hlubokém otřesu.

"Devadesát pět," potvrdila jí i ona.

Rozdíl půldruhého roku by za jiných okolností byl zanedbatelný. Nyní však věděla hned, že by bylo dalším osudným omylem podceňovat to.

Okamžitě však setřásla veškeré vnucující se pochybnosti. Signál k probuzení, který zaznamenala ve své kryptě, znamenal, že si pravděpodobně dělá zbytečné starosti. Přesto musí získat jistotu.

A to hned.

"Koně!" obrátila se na Flinta Drummonda. "Koně nebo rychlý kočár - hned!"

Při pohledu zvenčí tvořily jednotlivé, uprostřed prosklené chodby navzájem propojených budov Salem Enterprises tvar kříže.

Lilith se tomu už poprvé podivila - a nyní právě tak, třebaže nyní se, skryta před všemi pohledy, nacházela na zemi.

Ale bezděky se vrátila vzpomínka na její proniknutí za toto vysoké oplocení. Uprchla s jedním upírem jako rukojmím. Její zdánlivé šaty ho pak později v bezpečnější vzdálenosti od firmy zabily. Dřív, než mohl prozradit cokoli o pozadí zdejšího výzkumu.

Feyn jí poskytl informace - ale řekl jí pravdu?

Cítil se jistý a v převaze. Proč by měl lhát, když měl od samého počátku v úmyslu ji bezprostředně po získání její důvěry zabít?

Aby ji připojil k "trofejím" na své kůži...

Lilith měla čas shrnout si vše, co se stalo. V netopýří podobě visela v křoví v pruhu zeleně, oddělujícího místy areál firmy od ulice. Maličké oázy mezi samým asfaltem a betonem.

Už celé hodiny sledovala všechno, co se dělo na dohled Salem Enterprises. Na podnik tohoto rozsahu byl jeho provoz až přízračně malý. Jen pár aut zamířilo během jejího pozorování do areálu továrny. Po nějakém čase stejná vozidla zase vyjela ven. Po celou tu dobu nezahlédla Lilith přicházet ani vycházet jediného zaměstnance Salemu. Také parkoviště, přiléhající k firmě, bylo prázdné. Jen na druhé straně plotu hlídkovali příslušníci bezpečnostní služby, s nimiž už měla Lilith taky svoje vlastní, nepěkné zážitky. Nikoli oddtud, nýbrž z Paddington Street 333.

Všechny dosavadní poznatky poukazovaly na to, že nový vůdce sydneyského klanu je připraven vstoupit na naprosto neznámou půdu. Tím se nebezpečně odlišoval od svého předchůdce, který byl jen obyčejná zkamenělina.

Tento respekt však nemohl Lilith odradit od toho, aby zůstala věrná svému cíli. Chtěla Salem Enterprises zničit - dříve než Salem Enterprises pozdvihne upíry na úroveň neporazitelných božstev...

Beinn Dearg

Ještě nikdy v autě (tak to Drummond nazýval) neseděla, ale okolnosti jí zakazovaly, aby na sebe touto odrůdou perpetuum mobile nechala udělat nějaký zvláštní dojem.

Původně měla v úmyslu vrátit se zpět do svého úkrytu ve zřícenině sama. Avšak Drummondovo přiznání, že nemá ani koně, ani obyčejný kočár, jí nedalo žádnou jinou možnost, než ho vzít s sebou. Od té doby seděl mlčky vedle ní a dělal, co bylo třeba, aby udržel tento vůz bez koňského zápřahu v pohybu. O nic rychleji, než jak by to dokázala na dobrém jízdním zvířeti, se dostali k cíli.

Mezitím se už blížilo poledne. Obloha byla pochmurná a zatažená těžkými mraky, krajina liduprázdná. V tomto ohledu se krajina nezměnila. Stále byla především ztělesněním strohé opuštěnosti.

Dobré místo pro experimenty, pomyslela si. Bohužel nikterak úspěšné...

Její vzpomínky nakrátko zabloudily k těm groteskním postavám, které vytvořila během svého čekání na Creannu. Některé z pokusů, které kalich vytvořil pod její režií, propustila na svobodu, jiné zničila, než se dostaly ven. Kolik z nich dnes ještě existuje, mohla jen odhadovat. V podstatě ji to ale opravdu nijak nezajímalo.

Creanna tenkrát věřila, že byla opuštěna a odepsaná. Až do své smrti se cítila ponechaná na holičkách.

Ale to nebylo důležité.

Důležitý byl pouze účel, a toho bylo dosaženo. Creanna musela před svým "osvícením" uvěřit, že ztroskotala. To bylo nezbytné, jinak by ji předčasně vyslídil Landru, který jí byl v patách. Landru nesměl mít o Beinn Dearg ani potuchy - a Creanna neměla vědět, že ten náhodný známý, který jí nakonec ukázal cestu ke starému opatství, byl ve skutečnosti jejím spojencem.

"Počkej zde!" poručila Drummondovi, jehož dcera bude pokračovatelkou v linii Strážců. Opatření, která učinila, to zaručovala. Lyvini rodiče jednoho dne opustí dům na vrchovině, jakmile si Lyve přivede ženicha. Potom ztratí ochrana obou kreatur smysl. Samy od sebe se vydají na cestu, na které po nich nezůstane ani stopa. A Lyve porodí nejméně jedno dítě...

Prošla otevřeným portálem do vnitřního nádvoří bývalého opatství. Vše, co zbývalo z křesťanského vysvěcení, vyhaslo už před staletími. Kalich otiskl na toto místo svoji pečeť.

Kalich...

Soustředila se.

A přece se jí ani zapojením všech instinktů nepodařilo zaznamenat přítomnost nesvátosti. A to věděla, že tu je.

Hledač, který by předpokládal jen možnost, neměl žádnou šanci. Právě tak jako krypta, ve které ležela ona, nebyl pro nezasvěceného k nalezení.

Nevydala se stejnou cestou, jako předtím Drummond. To, pro co šla, bylo na opačném konci zříceniny. Leželo to pohřbeno hluboko na dně studny, ukryté pod hromadou zbořeného zdiva. Ona sama nechala stěny zřítit, aby nádrž uzavřela. Nyní je třeba všechny ty trosky odklidit.

Pouhou silou svalů by zde málo zmohla - nebo by si to přinejmenším vyžádalo spoustu času, který nebyla ochotna obětovat.

Využila jiných sil. Síly, které v ní hlodaly a stravovaly ji, nicméně byly nezbytné.

A kterých bude užito, jakmile...

Na okamžik v ní vyklíčil panický strach, že snad někdo navzdory všemu zdání a vší pravděpodobnosti tu kopal už před ní a našel, co hledal.

Neviděla, jak se tuny kamení náhle pohnuly. Oči měla zavřené. Ruce jí visely podél těla. Jen v jejím duchu vzplanul ohňostroj, který pokryl nejbližší okolí namodralými šlehajícími výboji. Hřmot trval několik minut, jako kdyby se lavina kamenné sutě sunula ze zvětralého svahu. Prach jí vnikl do plic. Potlačila dráždění ke kašli, na několik minut zadržela dech.

Když se pohnula její víčka, obnovilo se i dýchání.

Prach se usadil. Myšlenka, že bude muset znovu vstoupit do Drummondovy vany, ji neděsila, třebaže tentokrát tam nemohla od kreatury čekat žádné rozkoše.

Přistoupila k odkrytému okraji studny. Jejípohled se vnořil do zející hlubiny. Člověk by uvnitř viděl jen tmu.

Na dně leželo pouzdro, které se v mnohém podobala tomu, ve kterém ležela ona sama. Avšak bylo výrazně menší a skladnější.

Marně se pokoušela ještě jednou - i když v menší míře - rozpoutat ohňostroj. Neměla už dost sil. Přikázala svému oblečení z řemenů vytvořit nitky, které se snesly dolů do hlubiny a tam se ovinuly kolem vejčitého, asi na loket dlouhého kokonu. Nitky oděvu a husté předivo kolem kokonu si byly jen zdánlivě podobné. Ve skutečnosti si nebyly ničím příbuzné.

Potom ho konečně držela v rukou.

Konečně!

Neotevřený kokon sevřela pod pravou paží a vrátila se zpět k Drummondovi. Celé tělo jí nyní zachvátila slabost. Třebaže odpočívala skoro sto let, zatoužila po spánku. Neboť v tomto století ještě nespala ani hodinu. Smrt a spánek jsou nevlastní bratři...

Flint Drummond nejel přímo domů. Udělal odbočku k další osamělé usedlosti, kde žil jen jakýsi starý muž, který však po její návštěvě už nežil.

Její síly regenerovaly takřka okamžitě.

Všechna ospalost z ní rázem spadla, a když se vrátili do domu Drummondových, byla zase naplněna novou činorodostí.

Tohle byla jen krátká zastávka na její další cestě pryč z tohoto ostrova. Pryč, k onomu vzdálenému kontinentu, k jehož dosažení bude potřebovat několik týdnů plavby na lodi...

Flint Drummond ji však poučil - a nejen ohledně tohoto.

Uruk

Fars Seistan byl prefektem malé vesničky poblíž vykopávek. Očima spočinul na Fadme, která s kbelíkem a kartáčen na násadě uklízela pisárnu. Obličej měla zahalený závojem, avšak její ústa Seistan přece jen dobře znal.

Fadmin muž by ho zabil, jeho rodina by ho rozčtvrtila a naházela do vařícího oleje, kdyby jen tušili, k čemu vydíráním nutí tuto nenápadnou dívku.

Byla ve věku, ve kterém si může muž na ženě užívat hebké kůže a úzkého klína (třebaže on sám představoval pravý opak). Ve věku, ve kterém jsou však ženy - zcela samozřejmě - taky už dávno vdané.

To prefektovi nijak zvlášť nevadilo. A rozhodně ho to nemohlo zadržet.

Fadmin muž a její otec pro něho pracovali. Jezdili po okolí a obstarávali důležité podpisy od starých nebo chudých Iráčanů. Na spoustě psaní byla založena správa v této zbídačelé zemi, jejíž minulost byla právě tak skvělá jako budoucnost.

Jen ta přítomnost se jaksi nevydařila...

Fars Seistan popotáhl nosem. Nechtěl být nespokojený. Jemu samotnému ani v těchto neklidných časech nic nescházelo. Dokonce i teplota v jeho zatemnělé úřadovně byla snesitelná. Ovšem v té dlouhé frontě, která venku čekala na krátkou chvíli slyšení, by tedy stát nechtěl.

Vzdychl si, usrkl chladné vody a pokynul Fadme. Až dosud to vypadalo, že mu nevěnuje žádnou pozornost.

Omyl.

S chvatem zamířila ke dveřím a vystrčila z nich hlavu. Něco křikla, čemu Seistan nevěnoval pozornost. A krátce nato vstoupili do jeho kanceláře dva muži.

Byl šokován.

Příliš šokován, než aby dokázal skrýt, že naprosto nečekal nějaké zahraniční návštěvníky.

"Ano?" zeptal se opatrně. Při styku s jinověrci toto slovo bylo vrcholem jeho vstřícnosti. "Jakou máte žádost?"

"Je pravda, že vy vydáváte povolení?"

Seistan si odkašlal. Poněkud se na své židli napřímil. Konečně dokázal odtrhnout pohled od voskové pleti blonďatého muže. Byl skoro šťastný, že dokázal oči zaměstnat dokumenty na svém psacím stole. Stejně jako své tenké, poněkud křivé prsty.

"Povolení k čemu?" zeptal se.

"Ke kopání," vmísil se do hovoru druhý, o něco snědší muž.

Nic víc neřekl. Jen ta dvě slova: ke kopání.

Fars Seistan se rozmrzele usmál. S nacvičenou přísností řekl: "Tady nikdo nekope. Kromě státu." Zavrtěl hlavou, protože mu náhle bylo jasné, jak je nepravděpodobné, že by to tito dva cizinci nevěděli.

"Prosím," naléhal na vysvětlení - anebo ještě líp na odchod této nežádoucí návštěvy. "Můj čas je drahý. Já..."

"Čas jsou peníze," ujal se znovu slova ten blonďák. Když Seistan vzhlédl, uviděl, jak cizinec hledí na Fadme.

Třebaže ho vnitřní hlas varoval, aby odolal pokušení, přikázal dívce, aby je nechala samotné. Na nic se neptala. O něco později proklouzla dveřmi do vedlejší místnosti.

Ten mlčenlivější z obou Seistanových hostí, v jehož očích zela znepokojující prázdnota, bez okolků přistoupil k němu a položil na stůl svazek bankovek. Pak ustoupil o krok zpět, dostal se až na úroveň svého druha a zaujal vyčkávavý postoj.

Fars Seistan strnul, když uviděl, jakou sumu mu nabízejí. Jeho svědomí přímo chroptělo, protože na úplatky měl dvojí loket.

Tady tohle byla téměř urážka, vždyť Seistanovi ani nedali možnost odmítnout.

Nevěděl, jak by měl reagovat. Nakrátko se dokonce stáhl ve vyčkávání, že je snad zkoušen. Pověsti o tom, že se po celé zemi konají pokusy o podplácení s cílem odhalení korupce, se šířily po celá léta. Ve skutečnosti k ničemu takovému nikdy nedošlo. Každopádně Seistan se s tím ještě nikdy nesetkal. A cizinci... Ne, k tom by nikdy nepoužili cizince.

Nebo ano?

Rád by ještě dál nosil svoji hlavu na krku, kde ji měl od dětství.

"Nerozumím," řekl - a hned se se strachem zarazil, protože se obával, že by mu ten svazek bankovek mohl zmizet před nosem.

"Ale ano, rozumíte," trval na svém blonďák. "Sice jsme teprve přijeli, ale slyšeli jsme už dost. Jste oprávněn udělovat takové licence, jakou si přejeme. Nikoli na škodu vaší země - to jistě ne. Jsme archeologové, ale jsme vázáni jen zachováním tajemství, jež nesmíme předat žádnému muzeu mimo vaše hranice! Všechno, co najdeme, se automaticky stane majetkem vaší vlády. Co by na tom mohlo být škodlivého?"

"Když je tomu tak," řekl, ačkoli by se za to nejraději kousl do jazyka, "tak tomuto rozumím..." ukázal na svazek bankovek, "...ještě míň."

Jeho protějšek se usmál. "Neměl byste si to vykládat špatně. Je to jen odškodnění za vaše výdaje. Žádáme totiž nejen o povolení kopat, nýbrž současně vás také tímto prosíme, abychom nebyli obtěžováni formalitami a všelijakými zábranami. Veškerými."

Fars Seistan přimhouřil oči.

Před ním ležel poklad.

Stačilo po něm jen sáhnout.

"V Uruku se už nedají objevit žádné senzace," podnikl bláhově poslední pokus, jak se připravit o toho nečekané bohatství.

"Kopeme trochu stranou," ujistil ho bledý blondýn.

Seistan už dál nic neriskoval. Natáhl se a shrnul balíček rukou do zásuvky, kterou současně otevřel druhou rukou. Z téže zásuvky vytáhl tenký svazek nepopsaných papírů. "Jestliže si nepřejete vůbec žádný dohled, pak budu potřebovat celou řadu vašich bianco podpisů..."

Za pět minut byl zase sám. Zavolal Fadme, aby všechny termíny domluvené na dnešek přeložila na zítřek.

Musel se nejprve vzpamatovat. Jednu ruku stále ještě měl položenou v zásuvce na penězích, jako by spolu s nimi musel držet sen, který se může každou chvíli rozplynout. Druhou rukou si k sobě přitáhl hromádku podepsaných papírů a pokoušel se přečíst jména podepsaných.

Jeden z nich měl doktorský titul: dr. Romano nebo tak nějak. Ten druhý se podepsal jako D. Luther. Obě jména neříkala Farsu Seistanovi ani to nejmenší.

Zavrtěl hlavou a uvelebil se na židli. Stále to ještě nechápal...

Sydney

Moskowitz četl podruhé obscénní dopis, který mu byl podstrčen pod dveřmi jeho bytu. Zpočátku si nechtěl přiznat, že se jím cítí polichocen - samozřejmě s výhradou.

Tou výhradou bylo, že stále ještě považoval za možné, že si z něj někdo schválně vystřelil. Motivů k tomu poskytoval denně dost a dost. Nijak zvlášť se nehlídal. Co se u jiných dalo tolerovat jako stařecká paličatost, začalo u něho už v pubertě a od té doby ho to neopustilo: musel své okolí permanentně naštvávat a urážet.

Výjimky byly velice vzácné.

Moskowitz si své jednání neomlouval - ale zároveň je v ničem nezměnil. Jsem, jaký jsem, ospravedlňoval se znovu a znovu svému odrazu v zrcadle.

Pak se mu stalo něco, pro co dodnes nenalezl žádné vysvětlení: přes noc se stal snesitelným. Trvalo to několik dní. A ta jediná, se kterou si až dosud dobře rozuměl, mu náhle byla trnem v oku: Beth MacKinsayová.

Pracovali u stejných novin. Jejich spolupráce byla právě tak úspěšná jako vyhlášená - a najednou se nemohli navzájem ani cítit!

Mezi tím se Moskowitzovi vrátil život zpět do zaběhlých kolejí, jak bylo třeba. Opět se - rovněž přes noc - stal tím starým "rýpavým mizerou" a opět v sobě objevil své sympatie k Macbeth.

Ona však ne.

To ho štvalo.

Nejprve to chtěl vzdát - jenže nebyl ten typ, co se vzdává. Doma měl nad pohovkou už po dlouhé roky vyvěšené heslo, které si zapsal za uši: Kdo se vzdává, nevyhrává - vítěz se nevzdává nikdy!

Je to tak.

Potáhl z doutníku a prstem přejížděl přes slova, která byla napsána na lístku, který byl složený uvnitř obálky, vonící po šeříku.

Sleduji vás! Zralí muži jsou můj osud. Pokaždé, když vás vidím na schodišti bafat z doutníku, myslím na ten doutník, který nosíte v kalhotách. Měli bychom se seznámit. A zakouřit si spolu. Dnes večer budu od devíti do desíti v sušárně na půdě. Dřív nebo později to nejde. Můj muž si nesmí ničeho všimnout. Projevte však odvahu a já se taky odvážím...

Žádný podpis. Ani iniciály.

Moskowitz rozhodně neměl chuť být na posměch celému městu. Několik hodin měl ten lístek zastrčený v peněžence, než jej před chvílí zase vytáhl.

Protože naprosto nedokázal odehnat fantazie, které mu strašily v hlavě.

K čertu, je přece starý. Ani trochu přitažlivý. A už nějakých deset let si nic nepředstíral!

Snad právě proto tak dobře vycházel s Macbeth, o které se říkalo, že má lesbické sklony - že si vůči ní nic nedovoloval.

Ne, není to zase tak šílené, počítat s jistými šancemi. A už vůbec ne u nějaké praštěné mladé holky, na kterou ty řádky vypadaly.

Přesto. Dokonce se přistihl, že je stále roztěkanější a nesoustředěnější, čím víc se ručička hodin blíží k devítce.

A pak bylo devět.

Dokonce deset minut po deváté.

A Moskowitz stál v koupelně pod sprchou a drhl si nikotin ze své hroší kůže, zatímco v téže místnosti rachotila pračka. S prádlem, které do ní hodil, třebaže rozhodně ještě nebylo nijak špinavé.

Přesně o půl desáté pak dusal s podlamujícími se koleny a košem plným prádla před břichem, oblečený do svého nejlepšího obleku, nahoru po schodech. Na půdu, kterou používalo všech šestnáct nájemníků společně.

Už několik hodin dumal nad tím, kdo mu mohl podstrčit ty jednoznačné dvoj smysly.

Nebylo tu nic, co by ho mohlo přivést na stopu.

Také nyní se pokoušel na to pokud možno bez jakýchkoli postranních úmyslů přijít. S tím prádlem má vždycky dostatečnou výmluvu...

Dveře na půdu byly jen přivřené. Nebylo za nimi nic slyšet. Ale světlo tam svítilo. Moskowitz strčil do dveří, aniž by odložil koš, loktem.

Otevřely se.

Na první pohled to tu nevypadalo, že by tu někdo čekal. Tu a tam viselo na šňůrách cizí prádlo. Došel k jedné prázdné šňůře a odložil koš. Zatímco se narovnával, poprvé se pořádně rozhlédl po okolí.

Půda byla obrovská. Světlo lampy nedopadalo do všech jejích koutů. A tam, kam dosáhlo, nebyl nikdo.

Bingo, pomyslel si Moskowitz. Co jsi čekal, ty blbče? Svoje nejlepší léta už máš půl století za sebou!

"Pane Moskowitzi?"

Něžný dívčí hlas ho vrátil okamžitě do skutečnosti.

Zamrazilo jej.

Najednou mu přeběhl mráz po zádech, cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Nejraději by se hned na místě propadl. A nejen pod podlahu této půdy, ale vůbec pod zemskou půdu!

Třebaže se k smrti styděl, odpověděl stísněným hlasem: "Kdo jetu?"

Ticho.

Potom: "Pam... ze čtvrtého... promiňte, já jsem nechtěla..."

Pam Shrieberová...?

Moskowitz ucítil v ústech pachuť, jako by se k němu přibližoval infarkt.

Zapotácel se.

To nemohla být Shrieberová. Shrieberová byla nejkrásnější bytost, která s Moskowitzem žila pod jednou střechou. Byla vdaná a rozhodně už žádná puberťačka.

Nikdy ji nijak neotravoval. O nějakých jízlivostech ani nemluvě. Takže rozhodně neměla důvod, aby si z něho chtěla vystřelit!

A přesto je tu...

"Kde jste? Pojďte ven!"

Pokoušel se, aby jeho hlas zněl co nejsuverénněji. Snad se mu to podařilo.

Kdesi něco zašramotilo. A jinak nic.

"Na co čekáte?"

"Já... nevěřím si."

"Po takovém dopisu bych si taky nevěřil..." Její chování mu dodalo odvahy, ale současně mu taky odhalilo, jak je nanejvýš nešikovný v chování vůči druhému pohlaví. Rychle dodal: "Omlouvám se. Tak už pojďte ven. Já vás přece

nesežeru..." Veškerá erotická atmosféra jako by se nějak vypařila. A nikdo z toho nemohl mít větší radost než právě Moskowitz. "Pojďte - můžete mi pomoct pověsit prádlo...!"

Její vzlykání se mu zařízlo do srdce. Konečně zjistil směr, odkud přicházelo. Nejprve trochu strnule, a pak o něco rozhodněji vykročil kupředu.

Světlo se zastavilo těsně před výklenkem.

Moskowitz taky.

"Pojďte ven."

Náhle zatajil dech. Protože ta postava, která v něm naprosto neprobouzela další touhu jít jí vstříc, rozhodně nebyla Pam Shrieberová.

Nebyla to ani žena.

Ze stínu vystoupil starodávně oblečený muž, asi padesátiletý. Usmíval se, tak jak se zřejmě dokáže usmívat Satan osobně. A snad to i byl sám Satan.

Člověk to nebyl.

Neboť dokázal něco, co poukazovalo jednoznačně na nelidské síly. Na nějaký kejklířský trik nevěřil Moskowitz ani jedinou vteřinu.

"Kdo - jste?"

Měl pocit, že musí získat čas. Současně však věděl, že mu to stejně nebude nic platné.

"Jsem Landru."

Cizinec se zastavil na tři kroky od něho. Natáhl ruce ve výši pupku a vytvořil z dlaní misku, jako by do nich chtěl nabrat vodu. A nad jeho rukama se cosi počalo vznášet ve vzduchu.

Mysticky vytvořená nádoba.

Moskowitz cítil přítomnost magie, která neměla nic společného s kouzelnickým eskamotérstvím.

"To vy jste mi - napsal ten lístek?"

"To já," přikývl cizinec.

"Proč?"

"Rád si pohraju, než..." Náhle jako by se v Landruových očích shromáždila všechna tma stínu a soustředila se do bodů o velikosti špendlíkové hlavičky.

"Než co?"

"Než si zahýřím!"

Vznášející kalich se rozzářil a na Moskowitzově levé paži se otevřela tepna, jako rozjíždějící se zip.

Beinn Dearg

Opět tekla krev.

Tentokrát to byla její vlastní. Svým ostrým nehtem si naprosto nevzrušeně natrhla tepnu. Pomalým tempem a v malém množství její srdce pumpovalo temnou, takřka černou tekutinu ven z rány.

A přece to stačilo.

Kapky dopadly na skořápku, která se okamžitě začala rozpouštět podobným způsobem, jaký musel pozorovat i Drummond, když ji vysvobozoval z jejího kokonu.

Žádná jiná krev než její by nedokázala tuto nedobytnou schránku otevřít. Žádná magie na světě.

To, co nikdy ne skutečnosti nebylo pevnou hmotou, zmizelo z materiálního světa. Zůstal jen obsah této skořápky.

Nejcennější věc na světě - a víc než jenom věc...!

Nevěděla, co je zbožnost, a přece se hnutí, odrážející se v jejím obličeji, podobalo oné lidmi praktikované a upíry tak nenáviděné slavnostnosti.

Natáhla ruce před sebe a teprve nyní si všimla, že ve dveřích stojí Lyve.

Okamžitě strnula uprostřed pohybu. Už měla na jazyku, aby odehnala tuto poslední skutečně ještě živou bytost v domě pryč, ale nakonec jí dovolila přihlížet.

Čemu to mohlo uškodit? Pokud se kalichu zlíbí, může linii Strážců okamžitě přerušit - nebo po všech těch letech stvořit upíra. Tento nepochopitelný nástroj nikdy nevlastnila, jen jej spravovala. Kalich, podoben květině s krátkým stonkem s nádherně rozvinutými okvětními lístky a přece skoro nevzhledný, tu stál na drsném stole před ní a Lyve.

Jen ta pochmurně krásná zář na jeho povrchu dávala tušit, co bylo tak dlouho uvězněno v nehybnosti. A co se nyní v neviditelném výbuchu šířilo daleko za touto budovou. Jako by to chtělo každému, kdo na tomto světě má uši k slyšení, sdělit:

JÁ!

JSEM!

ZASE!

TU!

Ale jen jeden to "slyšel"...

Sydney

Zatímco si ještě Landru kladl otázku, zda vůbec chce ne moc čerstvou krev tohoto starého muže, stalo se to, s čím by

nikdy - nikdy! - nepočítal.

Ne takto.

Ne zde.

Ne nyní.

Moskowitzova smrt byla pro Landrua protislužbou vůči Macbeth, která nyní měla celý svůj herecký talent plně a beze zbytku soustředit na jedinou osobu.

Na Lilith Edenovou, Creannin neblahý plod. Výtvor oné moci, jejíž totožnost Landru pokoušel rozluštit už po více než sto let. Začalo to tím zbabělým Creanniným atentátem na něho, tenkrát v Německu za sedmileté války. Tenkrát se mu cosi pokusilo zabránit v dalším pronásledování zloděje kalichu. Nemohlo být pochyby, že jeho oznámení, že nalezl čerstvou stopu k Liliovému kalichu, vyvolalo tehdejší útok Creanny a jejích živých šatů.

Podařilo se jí uprchnout. Nejen z Hannoveru. Také ze Starého světa na Terra Australis. Než byl Landru schopen sledovat tuto stopu, stáhla se už s tím svým smrtelníkem do neproniknutelného domu, aby v něm mohl dozrát její potomek. Landru nenávistně sledoval to málo, co se dělo v blízkosti domu. A při nejbližší vhodné příležitosti odpravil Seana Lancastera, Lilithina otce. Od jeho lebky (z mozku, vysychajícího v jejím nitru, jejž dokázal Landru dokonce i po smrti ještě mučit) se dozvěděl detaily o tom, co se odehrává v té nepřístupné budově.

Odtud se také dozvěděl, kdy toto mládě opustí své hnízdo.

Ale ona je všechny oklamala.

Procitla o dva roky dřív...

Všechny tyto myšlenky nyní jako blesky v bouři křižovaly jeho vědomím, když se uprostřed rutinního zabíjení stalo něco, co by se vlastně nikdy nemělo stát.

Pro svůj slib směl pít krev svých obětí jen nepřímo. Pro to, že si k tomu pokaždé stvořil repliku ukradeného kalichu, měl svůj hlubší důvod.

Avšak nyní se magická kopie upírské nesvátosti v jeho rukou doslova roztříštila v prach! Rozletěla se v myriády jisker a...

Landru se zapotácel.

Moskowitz se rozkřičel.

(Zapomeň na toho starého osla!)

Landru poklesl v kolenou. Také on vykřikl. Vzduch se otřásl jeho řevem. Jeho kostmi se hnala bolest, jako by mu z nich něco v tu chvíli vysávalo morek! Stěny jako by se náhle na něho řítily.

A pak ta bolest ustala tak rychle, jako přišla.

Jen z toho, že Moskowitz zmizel, poznal Landru, že ho jeho cit oklamal: jeho "okno" trvalo déle než pár vteřin!

Bylo mu to jedno.

Převalil se, ale zůstal sedět na zemi. Pokusil se znovu vyvolat nad svýma rukama repliku. Proti všemu očekávám' se mu to podařilo okamžitě. Rušivý vliv ustal.

Ale to nic neměnilo na tom, že právě ucítil originál!

JÁ JSEM ZASE TU!

Poprvé ode dne svého zmizení nesvátost zavolala svého Ochránce!

Maskovaného!

A Landru nebyl schopen odpovědi...

Beinn Dearg

Uzamknula nenahraditelné.

ON nyní už ví, že se vydala na cestu - nebo to alespoň tuší.

Nepochybovala, že Landru ještě existuje. Byli si podobní. Také ve své síle. Kdo by ho mohl překonat?

Magické pole spočívalo na kalichu jako neviditelná kůže a perfektně pohlcovalo jeho vyzařování. Nebylo srovnatelné s tím kokonem, který téměř po celé století polykal veškeré impulsy a ochraňoval také zlodějku. Ale osvědčilo se už během desetiletí experimentů - tehdy bylo rozšířeno na celé opatství...

"Jdeš pryč?" zeptala se Lyve.

"Ano," odpověděla.

"Vezmeš mě s sebou?"

"Ne."

Dívka nevypadala zklamaně ani potěšené. Bylo to dítě, jemuž bylo uloupeno mládí i sny. A ještě víc.

"Nikdy už nebudeš sama," řekla s myšlenkou na nezvyklý rodičovský pár, kterému Lyve zanechávala.

Vzala kalich a zavolala Flinta Drummonda. "Můžeme jít."

Společně došli k vozu.

"Už jsi někdy - letěl?" zeptala se Drummonda.

Zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem na to neměl peníze - ani chuť."

Mlčela. Potom řekla: "Dlouho jsem už neletěla. Ale tím způsobem, o kterém jsi mi vyprávěl, jsem ještě neletěla nikdy. Létající stroj - neuvěřitelné! Vím sice o takových nápadech Da Vinciho, ale nikdy by mě nenapadlo, že se to někdy může stát pravdou. Myslím, že svět je mnohem bláznivější od doby, co jsem se k němu obrátila zády!"

Sydney

Nebolelo to. Nijak zvlášť. Ale krev mu pořád protékala mezi prsty, kterými si svíral rozvírající se svalstvo předloktí. Tiskl, co mohl nejpevněji. Ale nestačilo to. Řez byl dlouhý jako jeho prostředníček.

V tuto chvíli jím chtěl zastavit krvácení.

Chtěl žít.

Přežít.

Využil nepozornosti onoho neznámého, který tu na něho číhal, aby vzal do zaječích.

Prchal, jakoby štvaný fúriemi. Ne zpátky do svého bytu, kde by našel jen jedinou jistotu: že vykrvácí.

Nyní byl venku na ulici. A vběhl do rukou právě Samuelu Shrieberovi, muži Pam Shrieberové. Šel z práce, uviděl Moskowitze, uviděl krev... a jednal s rychlostí myšlenky.

"Pojďte!"

Neptal se: "Jak se vám to stalo?" Naprosto chladnokrevně a rozumně dovedl Moskowitze ke svému autu, které právě zaparkoval. Nedbal, že mu krev potřísní potahy.

Moskowitz žasnul - a zároveň strnul hanbou.

Možná, že to Shrieber považoval za příznaky šoku, ale Moskowitz to věděl líp. Jeho soused zůstával nadále skoupý na slovo a jen občas se zeptal, jestli Moskowitz ještě vydrží. Veterán pokaždé obličejem přikývl.

Veškerá diskrétnost však skončila na úrazové klinice.

"Jak se vám tohle podařilo, pane?" zavtipkoval službu konající lékař s šarmem dřevorubce.

Moskowitz už dávno pochopil, že pravda by ho jen přivedla rovnou cestou do nejbližší psychiatrické léčebny.

A tam nechtěl.

"Studuji dálkový kurs medicíny," opáčil s vrozenou pohotovostí, která ho však v tuto chvíli samotného překvapila. "Doufám, že umíte s jehlou a nití zacházet líp než já se skalpelem..."

Narazil však na špatného posluchače. Jeho protějšek uznával jen svůj vlastní humor - nebo spíš to, co za humor považoval. Lokální umrtvení, které Moskowitzovi poskytl, by nezabralo ani u králíka. A niť nemohla být drsnější.

Veterináři! nadával mu fotograf v duchu a snažil se soustředit se jen na svou radost, že se z toho dostal.

Bylo brzy ráno. Přívětivé světlo padalo do stále velmi sparťansky zařízeného bytu. Zřejmě se Beth k jeho novému zařizování ještě nedostala, přesto však vypadala odpočinutěji než Lilith, která - s malými přestávkami - už dva dny visela v křoví u Salem Enterprises v podobě netopýra.

A nyní se konečně domnívala, že už má nějaký plán v kapse.

"No?" zeptala se poloviční upírka. "Cos zjistila ty?"

"Stavba pokračuje," odpověděla přítelkyně, přičemž se tvářila, jako by krátce předtím dostala kdovíjakou Jobovu zvěst. "Nepředstavovala jsem si to tak obrovské. Ta hrubá stavba zabírá kompletní pozemek. Co asi říkají místní na takové monstrum?"

"Nic. Časem budou umlčeni."

"Ty myslíš...?"

Lilith zavrtěla hlavou. "Také mamon dokáže umlčet."

"Ne každého."

Lilith pokrčila rameny a řekla: "Ti druzí..." Tu se zarazila a současně celá strnula.

"Co je?" zeptala se Beth.

Lilith se prohrábla hřívou svých vlasů. "Nevím. Symbiont... Chová se, od té doby, co byl ode mě oddělen, tak nějak jinak..."

"Do jaké míry jinak?"

"Nevím... Sice poslouchá, ale mám takový nedobrý pocit."

"Třeba si to jen namlouváš," namítla Beth MacKinsayová.

"Třeba. Kolik je hodin?"

"Bude osm."

"Tak to už musím jít."

"Ale vždyť jsi teprve přišla," zaprotestovala Beth.

"Já vím. Ale dnes si chci koupit jízdenku - a ten autobus jezdí vždycky na minutu přesně..."

"Jízdenku... Autobus?"

Lilith se usmála. "Až pak!"

Uruk

Opatřili si džíp, krompáče, lopaty a jiné nářadí. A teď kopali, zatímco hvězdy a dorůstající měsíc nad nimi rozestřely své slabé světlo.

Byli tři.

Všichni tři vyšplhali na tu strmou, nepřístupnou skálu na dohled od trosek Uruku. A jeden po druhém vykonali obřadnou návštěvu u dvouhlavého hada.

Potom už bylo vše snadné.

Prefektovo povolení jim umožnilo kopat stranou od odkrytých zbytků zřícenin. Začali kopat uprostřed písečné pouště. Většinou v noci. Neboť dva z těchto tří byli mrtví, a proto se vyhýbali slunečnímu světlu za dní bez jediného mráčku.

Ten třetí byl také mrtev. Ale jinak, proto mu sluneční světlo tolik nevadilo.

Všichni sem přišli proto, že museli. Časem jich bude ještě víc. Určitě. Úkol byl příliš těžký, než aby celý spočíval jen na jejich ramenou.

Ale o tom nepřemýšleli.

Ti, kteří už byli tu, dřeli, ale nepotili se.

Až na toho, který ještě vnitřně nebyl zcela srovnán s tím, že již byl vyrván ze života.

Duncan Luther byl také jediný z nich, který ještě jedl a pil. Sice málo, ale přece.

Mluvili spolu jen to nejnutnější.

Ve dne kopal jen on, v jehož hrudi tlouklo srdce. Jehož žilami proudila krev. A v jehož mozku se stále ještě rodily touhy, které nikdo nevyslyší.

Tak plynul čas...

...taky někde jinde:

Brescii Lordsovou zamrazilo. Setkala se v zrcadlové ploše zasklené skříně se svým vlastním pohledem. Na svoje jakoby vyleštěné, zářivé oči byla vždycky obzvlášť hrdá. Ani postupující věk jim nikterak nedokázal ublížit. O to více zdrcující bylo poznání, že najednou jiskřivost těchto jejích klenotů poněkud pohasla.

Ta změna však nezačala jen u očí, ani u nich neskončila. Bresciin obličej, její krk, zkrátka celé tělo zjevně platilo daň plenění, kterému bylo podrobeno.

Opotřebovaná, usoužená, vyžilá, konstatovala vědkyně s nucenou chladnokrevností - ale za tímto chladem vřely city jako v tavicím tyglíku. Rozhodla se pro svoje zaměstnání, protože ji mohlo - jistěže v jisté omezené míře - vyzvednout na úroveň božské bytosti.

Anebo snížit k ďáblu, pokud by dopřála sluchu těm zpátečníkům, kterým se zdá být proti přirozenosti všechno, co dokáže lidský intelekt vypěstovat ve zkumavce.

To bylo úzkoprsé, současně ale všeobecně lidské.

Brescia vždycky tolerovala, když se pohledy nezastavovaly na jejím zadku nebo pěkně tvarovaných stehnech, nýbrž pokračovaly dál. Jako by se museli všichni ti zasvěcení, se kterými se bavila, přesvědčit, že nemá čertovské kopyto...

Přesto nikdy; nebyla workaholikem. - Dokud nenastoupila na místo vedoucí laboratoře u Salem Enterprises. - Od té doby se chovala jako chorobně závislá na práci, kvůli které ztratila veškerou soudnost! Od té doby měla pocit, jako by ji tato práce doslova vyžírala...

Stále ještě hleděla do těch tupých očí, které se ni dívaly ze skleněných dveří.

To nejsem já, pomyslela si.

Pche, tak se tedy podívej do pořádného zrcadla! jako by se jí vysmíval její vlastní zrcadlový odraz.

S těmi kruhy pod očima vypadáš jako přízrak!

Odvrátila se.

"Nějaké problémy?" zeptal se Radcliffe, který nikdy neměl žádné problémy. Alespoň ne takové, které by se vyvolaly nesoulad mezi tělem a duší. Narodil se tlustý a tlouštíkem zůstal.

Záviděníhodné.

"Mám jít...?"

Kývl svou kulatou hlavou ve směru, který Brescia už dlouhou dobu sledovala.

"Ne!" vyprskla.

Zvedl obočí. Normálně se mezi sebou bavili spíš tlumeným hlasem.

Brescia sama byla zmatena vztekem, který v ní Radcliffe vyvolal. Možná to bylo tím, že se věčně plíží po chodbách jako malý, slizký intrikán. Ale to vlastně dělají všichni.

Já taky, pomyslela si Brescia.

Bylo paradoxní, že o tom vůbec začala přemýšlet...

"Půjdu s tebou." Její neatraktivní kolega byl neústupný.

"Až potom," řekla chlácholivě. A podivila se, že se tím nechal uspokojit.

Přešla do pokusné komory a její veškeré pochybnosti okamžitě zmizely.

Brescia nevěděla, kolik navzájem na sobě nezávislých týmů v této firmě existuje. A z šéfových náznaků se dalo vyrozumět, že právě oni svým úsilím postoupili nejdál.

Třebaže z toho pro ni nevyplývaly žádné zvláštní výhody, cítila to jako osobní zadostiučinění. Hora se sem chodil dívat každý den a nechával si podat zprávu. Nikdy nenaléhal. Ale bylo jasné, jak strašlivě se těší na den, kdy si bude moci na něco sáhnout.

To bylo pochopitelné.

Brescia si přála totéž.

A to ji opět uvedlo do stavu tlumené euforie, že ona se pravděpodobně bude výsledku dotýkat ještě před Horou...

Zavřela dveře a otevřela skříňku ve zdi, ve které stál vodou naplněný pohárek a malá krabička se spoustou pilulek.

Vytřepala si do dlaně několik tabletek a strčila je do úst. Potom je všechny najednou spolkla spolu s několika doušky

tekutiny.

Nebylo nic, o čem by musela přemýšlet. Nerada ztrácela čas snídaní. Tablety byly ideální. Obsahovaly všechno, čeho si tělo žádá.

(Proč ale pak vypadá čím dál tím víc jako vyschlá mumie?)

Brescia potlačila ono našeptávání, které ji jen chtělo zdržovat od toho nejdůležitějšího.

To nejdůležitější před ní plavalo ve skleněné nádrži.

Bylo to pěkné.

Den ode dne to nádherně rostlo a rozvíjelo se pod Bresciiným dohledem. Nemělo to vůbec vlasy - tak daleko ještě nedospěli - ale kontury byly už naprosto jednoznačné. Horovým přáním bylo, aby tento exemplář neměl jednoznačně určitelné pohlavní znaky - ani primární, ani sekundární. Proto se ono neutrum vznášelo v kašovité živné tekutině.

Brescia "to" nazývala Ruby, třebaže se to mnohem spíš vyvíjelo maskulinním směrem. Ale nazývala to jménem Ruby jen v duchu, nebo když s tím byla o samotě. Hora to nemusí vědět. A vůbec už ne Radcliffe, který nedokáže držet jazyk za zuby.

"Ahoj, Ruby!"

Okamžitě uviděla, že se to během posledních hodin rozvíjelo dál. Nyní to šlo velice rychle. Tento zárodek buňkové kultury potřeboval několik týdnů. A od doby, co bylo dokončeno jeho genetické složení, to postupovalo skutečně rychle. Každého půl dne došlo k viditelnému pokroku.

Ruby mlčel.

Ještě nikdy nic neřekl a jeho rty působily dojmem, jako by toho ani nikdy neměly být schopny. Za rýhou úst vypadala tkáň, jako by byla srostlá. Ale v případě nouze byla Brescia připravena ústa prořízнout. Hořela nedočkavostí, až se jí podaří přimět Rubyho, aby vydal z hrdla první zvuk.

Bylo to něco šíleného, co se tu odehrávalo.

Bylo šílené, jak snadno tu všechno šlo!

V laboratoři, kde Brescia pracovala předtím, bylo už genově pozměněné, proti plísni odolné rajče oslavováno jako senzace.

Zde se dělali lidé!

Lidé?

Rychle zapudila narůstající pochybnosti.

"Ruby, usměj se..."

Tvář, hladká jako obličej panenky, se nezměnila ani trochu. Kůže stále ještě neměla žádnou barvu. Byla bledá. Oční jamky se už rýsovaly jako znatelné prohlubeniny. Víčka se ještě nevytvořila, o duhovkách vůbec nemluvě. Zpočátku byla Brescia fascinována jemně tvarovaným nosem. A postupem času ji ze všeho nejvíc fascinovala brada. Bylo na ní cosi (ano, ano, samotné ji to připadalo směšné) aristokratického...

"Kdypak se nám probudí?"

Brescia se obrátila.

V otevřených dveřích stál Hora, a za ním se šklebil Radcliffe - pravděpodobně vůbec ne úmyslně. Nervy...

Brescia doufala, že nikdo nebyl svědkem jejího monologu vůči "Rubymu".

"To se nedá říct předem." Rychle se vzpamatovala, protože teď byly její city lépe ovladatelné než kdykoli předtím. Jedinou otázku si v souvislosti s tím musela znovu a znovu klást, totiž kdo že je vlastně ovládá. "Systém nás okamžitě informuje, až k tomu dojde."

Systémem myslela změť hadiček a drátů, ústících v Rubyho těle. Hadičky ho vyživovaly, dráty stimulovaly. Současně zaznamenávaly veškeré aktivity rodícího se organismu.

"Mohlo by se to nějak - urychlit?"

"Snad ano. Ale taky by se mohlo všechno pokazit."

Hora krátce přemýšlel. Potom řekl: "Pracujte tedy jako dosud."

Otočil se a odešel.

Radcliffe zůstal zklamaně stát ve dveřích. Byl pokaždé zklamaný, když druzí z něčeho šťastně vyvázli.

Lilith ležela v bedně, přikrytá vrstvou menších kartonových krabiček, ve kterých byla spousta vitamínových preparátů, povzbuzovacích prostředků a podobných věcí.

Bill to na ni předtím naházel. Tento příjemný chlapík teď seděl za volantem dodávky a měl ji propašovat přes kontrolu u brány!

Lilith ho včera sledovala až ke skladišti a pak se přiblížila k tomu tmavovlasému sportovnímu muži, který - jako hrstka dalších dodavatelů - mohl jezdit do Salem Enterprises a ven.

Neobjevila u něho žádné hypnotické ovlivnění. Trochu ji udivilo, že se firma nejistí naprosto beze zbytku - na druhé straně si to však mohla při všech těch ostatních bezpečnostních opatřeních zřejmě dovolit.

Bill jí vyžvanil vše, co věděl.

Ano, samozřejmě se už podivoval tomu přehnanému bezpečnostnímu aparátu svého zákazníka. Ale všechno, co nějak souvisí s genovou technikou, bylo automaticky zahaleno jakousi tajemností.

Ne, nikdy se ani náhodou nedozvěděl nic o tamějších pokusech. Tam, kam dopravoval preparáty a povzbuzující prostředky, nebylo nic než rampa, patřící k zadní straně podnikové kantýny. Tam vykládal. Tam jeho náklad přebírali jiní. Dostal zaplaceno a mohl zase jet.

Ano, několik bílých plášťů během té doby už viděl. Většinou z dálky. Působili na něho velmi arogantním dojmem. Nos nahoru a tváře uzavřené jako trezor. Nepřístupní.

Ale géniové bývají kolikrát podivná cháska. Bill to bral. Oni dělají svoji a on taky svoji práci. Každý po svém.

No jo.

"No jo," vzdychla si Lilith tiše, když jí Bill nahlas oznámil: "Už tam budeme!"

Pak zavládl "vysílací klid".

A velké zapomenutí. Od této chvíle už Bill nevěděl vůbec nic o své "Černé pasažérce".

Nemluvil o pravidelných zvláštních osobních kontrolách. Ale do nákladního prostoru se ta robotům podobná podniková ochranka občas podívala trochu lépe.

To byla překážka, před kterou měla Lilith největší respekt. Neboť kontroloři pracovali se psy. Ostrými psy, jak ji Bill důrazně upozornil. A proto bylo nejisté, jak jejich jemné čenichy budou reagovat na "pašované zboží" v bedně...

Vzápětí Lilith ucítila, že vůz zastavil.

Nekonečně dlouho, jak se jí zdálo, běžel motor na volnoběh. Slyšela tlumené hlasy, ale nerozuměla, co říkají. Každopádně auto se pořád nehýbalo z místa.

Strnula. Najednou jí celý její plán připadal úplně špatný. Příliš riskantní.

Ale což to tak není pořád? Od té doby, co ji Marsha probudila a ona utekla z DOMU...?

Snad.

Lilith se snažila navázat kontakt se symbiontem. Cítila jej. Poslouchal ji. Ale už ji neposkytoval pocit bezpodmínečné ochrany.

Proč ne?

To mohlo souviset jen s jejich dočasných oddělením, když jí ho ti lékaři na armádní klinice stáhli z těla. Co se s ním však během té doby stalo? O čem to ještě pořád nic neví?

Jediný, kdo jí mohl dát odpověď, mlčel. Ani Lilithino jemné hlazení po tomto krunýři, lehkém jako peříčko a podobajícím se látce, nebylo nic platné. Přitom měla chvílemi pocit, jako by se jí symbiont chtěl svěřit, ale nemohl.

Vyřízli mu jazyk!

Lilith setrvala u tohoto absurdního vysvětlení, když vtom sebou vůz zřetelně trhnul a znovu se rozjel.

A přece se úleva dostavovala jen váhavě. Projetím branou skutečné problémy zřejmě teprve začínají...

Emmerson Radcliffe viděl v Brescii Lordsové ohrožení. Pro celý projekt. V jeho očích se příliš angažovala a často se chovala... pozoruhodně.

Vykazovala emoce.

Zbytečné, doplnil.

On - stejně jako Hora - slyšel, jak tu bytost nazývala Ruby.

Ruby! Nebylo to ani nijak pěkné jméno a navíc ještě nevhodné!

Hora to musel přeslechnout. Bylo nepředstavitelné, že by nereagoval, kdyby tomu tak nebylo...

"Kam jdete?"

Její hlas ho dostihl u dveří. Samozřejmě ji napadlo, že Radcliffe, poté co nezískal přístup do centra jejich společné práce, chce jít zase pryč.

Začalo jejich každodenní potýkání.

"Napadlo mě, že Bangorovo oddělení nám ještě pořád nedodalo tu novou přísadu pro živný roztok...," řekl.

Improvizoval, ale znělo to důvěryhodně. Přikývla, naprosto zjevně ráda, že vidí jeho záda mizet ve dveřích.

Radcliffe byl ten poslední, který by jiným chtěl dělat jen radost. Nyní to učinil. S jistou postranní myšlenkou.

Musí mluvit s Horou. Musí ho přesvědčit, že ta osoba ohrožuje jeho důvěru v postup dosud tak pozitivního vývoje. A že dosavadní pokroky nejsou zásluhou Brescie, nýbrž jeho...

Emmerson Radcliffe nevěděl, že přesně v tu chvíli se dopouští právě toho, co vyčítá své sokyni: projevuje emoce. Jeho tvář se zkřivila v samolibou grimasu.

Vzápětí pak byl stržen nazad silnou paží, která se mu položila kolem krku. Jakási ruka se mu přitiskla na ústa a současně se ozval naléhavý hlas: "Ani nepípni! Jinak je hned po tobě!"

Vyhrůžka se však minula účinkem. Radcliffovi myšlenky stále ještě kroužily těžkopádně kolem Brescie Lordsové. Vůbec nepochopil, co se mu přihodilo, nýbrž odtrhl tu cizí ruku od svých úst a chystal se - bez ohledu na následky - vykřiknout.

Krátce předtím

Někdo postavil Lilithin "úkryt" tvrdě na podlahu. Předtím se s ní, taky ne právě šetrně, houpalo sem a tam.

To dokázala snést.

Neslyšela žádné hlasy. Vykládání nákladu proběhlo mlčky. Jen zvuky kroků doléhaly pravidelně k Lilithinu sluchu - až nakonec zmlkly i ty.

Čekala. Několik minut.

Teprve když i nadále vládlo všude úplné ticho, zapřela se zevnitř proti víku bedny. Pomaličku vystrčila nehty přes dřevěný okraj. Skřípění se nedalo úplně zabránit. Zvětšující se škvírou nepadalo dovnitř žádné světlo. Místnost, do

které byla bedna přenesena, byla bez oken a úplně temná. Obyčejné skladiště.

Lilith si dodala odvahy. Třebaže musela počítat s kreaturami, schopnými vidět i potmě, spolehla se na svůj pocit, že je tu sama.

Bill už mezitím zase zřejmě zmizel z areálu. Nechtěla ho taky dodatečně ohrozit, proto sotvaže vylezla z bedny, všechno zase zamaskovala tak, aby se nedalo zjistit, jak získala vstupenku do tajného světa divů Salem Enterprises.

Souvislá červeň překryla jako náhradní osvětlení temnotu místnosti. Lilithiny upírské smysly dokázaly zesílit všude přítomné zbytky světla a proměnily sklad materiálu v surrealisticky působící místo.

Věc zvyku. Lilith se s tím dokázala dobře vyrovnat. Aniž by do čehokoli narazila, došla až ke dveřím naproti stěně s rolovacími vraty.

Až sem stálo štěstí při ní. Dveře nebyly zamčené.

Lilith je otevřela. Její oči pohlédly do prudkého světla a rázem se nastavily na normální vidění.

Znovu si vzpomněla na svoji první návštěvu. Komplex firmy Salem Enterprises před ní ležel zdánlivě opuštěně, ponořen do noci. Z celé řady oken neunikal jediný paprsek světla...

... a přesto bylo uvnitř světlo jako ve dne. Zdálo se, že okenní skla propouštějí světlo jen jedním směrem.

Salem Enterprises nikdy nespí!

Lilith dosud znala Horu II. jen z doslechu. Snad se ale i toto ještě dnes změní.

Nebála se žádného střetnutí. Měla strach jen z jediného: že pokusy v těchto laboratořích povedou k výsledku, který by se už nikdy nedal vrátit pod kontrolu.

Genově vytvoření upíři!

Krvežíznivci, proti kterým by náboženské zbraně, jako je kříž nebo svěcená voda, byly neúčinné a kteří by se mohli mezi lidmi pohybovat volně a bez možnosti odhalení!

Noční můra...

Lilith nevklouzla do chodby hned. Zaslechla kroky a krátce nato proběhla kolem ní skupinka lidí v bílých pláštích. Pozorovala je škvírou ve dveřích. Klidně diskutovali, ale pohled jejich očí byl otupělý a pohybovali se jako postavy na plátně, když je projektor zapnutý na mírně zpomalený chod.

Na každém plášti měli identifikační kartičku. S fotografií a veškerými osobními údaji. Už jen to Lilith prozrazovalo, že má co do činění s lidmi, nikoli kreaturami nebo upíry. Ti by nepotřebovali žádné legitimace, aby se navzájem poznali.

A ještě něčeho si všimla, zatímco již skupina mizela za ohybem chodby: v určitých vzdálenostech visely ze stropu bezpečnostní kamery!

"Sakra!"

Zaklela, protože tyto kamery byly speciálně upírský a v tomto případě její problém! Zažila to už tenkrát u Leroye Harpse: nejen v zrcadle - také na videopásku se její tělo zobrazovalo jen rozmazaně!

Mohla si spočítat, co se stane, když náhle bude po chodbách pobíhat taková rozmazaná postava. Okamžitě se někde rozezní všechny poplašné zvonky...!

Na druhé straně však neměla v úmyslu v tomto skladišti přezimovat.

Když se podívala na sebe, symbiont už zareagoval. Také Lilith měla teď na sobě bílý plášť. A...

Identifikační kartu?

Zase jednou poznala Lilith, jak omezené jsou její znalosti o schopnostech symbiontu. Neměl oči - ale zjevně byl s to vidět jejíma očima.

Ty mu poskytly předlohu pro to, co měla nyní na těle. Včetně falešné fotografie na zfalšované identifikační kartě!

Obrázek nebyl její skutečnou podobiznou. Vypadal jako sestavený ze spousty rozpitých bodů a mohl případného pozorovatele zmást jen na první pohled.

Samotný plášť jí sahal skoro až ke kotníkům a začínal u krku. Ale přes vlasy jí vytvořil jakousi "čepičku", jakou nosí lékaři při operacích. Veškerá hříva Lilithiných vlasů se, jak jen to bylo možné, skryla pod ní.

Symbiont se dokázal v kameře zobrazit. Se spoustou štěstí a pokud nebude stále obracet tvář proti kameře, mohla teď tady nějakou chvíli obcházet...

Vyklouzla na chodbu a vydala se směrem, odkud přišli předtím ti vědci.

Kradmé pohledy vrhala stále ke stropu. Vždycky, když se dostala do dosahu některé z bezpečnostních kamer, odvrátila Lilith obličej. Pokud možno nenápadně. A přece by pozornému pozorovateli nemohlo ujít, že se tak děje úmyslně.

Musela to riskovat.

Potřebovala nějakého vědce, který je tu zaměstnaný.

A potřebovala k tomu usek chodby, který by nebyl střežen kamerami - a navíc by jí nabízel možnost skrýt se.

Štěstí však bylo i nadále na její straně. Proti všemu očekávám objevila po chvíli kameru, která byla zjevně poškozená: visely z ní barevné dráty a hned vedle stál o zeď opřený žebřík. Jeden panel stěny byl otevřený a ve výšce prsou odkrýval krabičku elektrického jističe. Pod ní bylo dost místa pro štíhlé, nepříliš velké tělo.

To místo bylo přímo ideální. Mechanika, který měl zjevně zrovna rozdělanou opravu kamery, nebylo nikde vidět.

Lilith se schovala do výklenku ve stěně. Netrvalo dlouho a po chodbě přicházel osamělý obtloustlý malý muž...

Nevěděla, co to bylo. Nebyla to ona vůle, která ji vedla jindy. Bylo to něco... jiného.

Jako by to vycházelo z nádrže...

Brescia Lordsová se odvrátila od přístrojů, ze kterých rutinně opisovala do knihy naměřené hodnoty, a pohlédla

směrem ke skleněné rakvi, která měla porodit nový život.

Ono neutrum jako by se během těch několika málo minut, co k němu stála obrácená zády, změnilo.

Vlasy, pomyslela si se zadostiučiněním. Začínají mu rašit vlasy...

Bylo to její dítě, její výtvor!

Nikdy předtím nebyla matkou a nevěděla přesně, zdali to byly mateřské city, které ji nyní strhly k onomu naprosto nelogickému jednání. Už pojmenování té bytosti bylo důkazem, jak velice se vyvíjí nejen tato bytost, nýbrž i ona sama.

Došla až k nádrži.

Ruby, pomyslela si něžně a položila ruce na víko.

A naprosto přirozeně se k celému tomu řetězci absurdit přiřadilo i to, že náhle měla zcela určitý pocit, jako by přes sklo ucítila teplo onoho stále dokonalejšího těla.

Musela jednat rychle.

Lilith se prohřešila proti své dosavadní zásadě, kterou si sama kdysi stanovila: prolomila hypnotický blok, který byl do oběti vložen proti její vlastní vůli!

Následky nebylo možno předvídat. Duch nešťastníka mohl být natrvalo uvržen v šílenství, pokud do něho pronikne druhá vůle, aby jej ovládla.

Musela to riskovat. Musela zjistit, jestli Feynovo líčení dění v Salem Enterprises odpovídá pravdě.

Mužův výkřik se zlomil v samém zárodku. Muž se zapotácel. Jeho odpor povolil. A skutečně se mu na okamžik za rohovkami zablýsklo čiré šílenství.

Pak se ale vnitřní boj rozhodl. Muž se uklidnil. Jeho napjaté svaly se uvolnily. Těžce dýchajího jej Lilith položila na podlahu.

"Klid," zašeptala. "Nechci ti ublížit. Zůstaň v naprostém klidu. Jenom mi musíš něco málo prozradit o své práci..."

Vzhlédl k ní prázdnýma očima. "Jsem genetik..."

"Žádné zbytečnosti. Na čem pracujete - ty a tvoji kolegové?"

Mlčel. Shledával slova. Na čele mu vyvstal pot. Rty se mu několikrát rozevřely, aniž by však z nich uklouzlo víc, než pouhé vzdychnutí.

Potom řekl: "Lidé! Noví... lidé!"

Lilith zavrtěla hlavou, ačkoli jí bylo jasné, že ten tlouštík je přesvědčen, že řekl pravdu.

"Čím se mají ti ‚noví' lidé odlišovat od ‚starých'?" zeptala se pak.

"Hodně! Omezení jen to podstatné..."

Abstraktní. Příliš abstraktní.

"Čím se má ten nový člověk... živit?"

"Krví." Řekl to s takovou samozřejmostí, která dokazovala, že si nikdy nepoložil otázku po normálnosti něčeho takového.

"Upíři," zamumlala Lilith. "Takže přece. Feyn měl pravdu."

"Feyn?"

Nereagovala na to. "Vy tedy... zdokonalujete lidi...?"

Zavrtěl hlavou. "Tvoříme je."

Zarazila se. "Z čeho?"

"Z buněk, které pěstujeme."

Lilith strnula. Náhle byl její pocit, že se Feynova zpráva potvrdila, pryč. Byla zmatená, protože za slovy tohoto muže číhalo zřejmě mnohem víc - a něco docela jiného.

"Přesněji!" přikázala mu. "Vy teda neovlivňujete jen specifické vlastnosti dotyčných ‚lidí'...?" Použila to slovo vědomě, protože on byl zřejmě přesvědčen, že má co do činění s bytostmi vlastního plemene, nikoli s upíry.

Zavrtěl hlavou. Potil se ještě víc. Pramínky potu mu jako malé potůčky stékaly po tlustých tvářích. Každou chvíli se mohly ozvat kroky. Každou chvíli se mohl objevit mechanik, aby dal do pořádku kameru, nebo kolegové vědci - anebo samotní páni těchto otroků.

"Klonujeme," řekl. "Máme úkol vytvořit dítě ze zkumavky a jsme už skoro u cíle!"

Lilith sebou trhla. Pocítila píchnutí v břiše. "Dítě," zeptala se stísněně, "které se živí krví?"

"Samozřejmě."

Bylo to samozřejmé - pro něho. Ačkoli prolomila upírské naprogramování jeho mysli, stále ještě mu zčásti podléhal. Protože jeho vlastní vůle byla potlačena Lilithinou hynózou. Kdyby ho však nyní propustila ze své moci, bylo by tomu jinak. Pak by pravděpodobně začal okamžitě přemýšlet o sobě i o svém počínání. A to by bylo bolestné.

Pokud má ten člověk nějaké skrupule.

Jeho informace poukazovaly všechny jedním směrem: Hora hledá způsob, jak nahradit ztrátu kalichu! Hledá způsob, jak zajistit upírský dorost bez použití uloupeného Liliového kalichu...

Lilith horečně přemýšlela. Rozhodla se, že tomu vědci nevrátí svobodu. Musí jí pomoci. On se tu vyzná - ona ne.

Vyptala se ho, kde co je, a pak mu dala jednoznačné příkazy, které přijal bez odmlouvání.

Pak se rozdělili.

"Kdo jste?"

Lilith za sebou zavřela dveře, kterými právě vešla dovnitř. Okamžitě měla pocit, jako by strčila hlavu do oprátky.

Povadlá, asi padesátiletá žena jí hleděla vstříc. Na svém identifikační kartičce měla napsáno Dr. Brescia Lordsová. Na Lilithině kartě nebylo nic. Rozhodně nic čitelného.

Vědkyně si toho všimla na první pohled.

Lilith automaticky sklouzla očima k nápadné nádrži uprostřed místnosti - ale vzápětí zase zpět na tu ženu.

"Přišla jsem kvůli němu..." Lilith ukázala paží ke skleněné schránce, která vypadala, naplněná načervenalou průhlednou kaší, jako Sněhurčina rakev.

"Kdo jste?" V hlase ženy se počala ozývat hysterie.

Nebylo radno déle čekat. Lilith zabodla pohled do neklidných očí vědkyně. Okamžitě vycítila blok. Na obou hemisférách tohoto mozku spočívala jako hustá síť vůle nějakého upíra. Musela to narušit, aby ovládla ženu svojí vlastní hypnózou.

Podruhé musela přistoupit na veškeré riziko.

Brescia Lordsová pronikavě vykřikla.

Zapotácela se.

Lilith se jí chtěla vrhnout vstříc, aby ji zachytila. Ale v témže okamžiku se symbiont na jejím těle proměnil. Ne, aby na tu ženu zaútočil - spíš to vypadalo, že mu prostě přeskočilo.

Plášť na Lilithině kůži se amébovitě rozplynul. Namísto něho se vytvořila jakási neznámá uniforma. Také ta však zmizela a na její místo nastoupilo něco, jako splývavý, smutný přehoz...

Během pár vteřin vystřídaly šaty kompletní sortiment leckterého obchodního domu. To už Lilith nedokázala dál snášet.

Dost!

Hra proměn se zastavila.

Co se to, k čertu, stalo?!

Žádná odpověď...

Lilith rychle zamířila ke zhroucené ženě a pomohla jí vstát. Současně pocítila něco, co snad ovlivnilo i symbiont.

Přítomnost čehosi příšerného naplnila náhle místnost a volná oprátka kolem Lilithina krku jako by se utáhla.

Ohlédla se za sebe.

Tělo, plovoucí v té "high tech schránce" se nehýbalo. Zdálo, se, že jeho vývoj ještě není dokončen. A přece...

"Copak jste to tu stvořili za homunkula?" obrátila se na Bresciu Lordsovou. Její vůle prořízla temnou síť a upředla novou, vlastní. "Musíme ho zničit!"

Ženě se z hrdla vydral chroptivý zvuk. Odstrčila Lilith od sebe.

Lilith byla překvapena jejím odporem. Měla plnou důvěru v sílu své sugesce. Ale tato žena byla těžšího kalibru než její asistent. A jako by se ještě něco jiného, v tom krátkém čase nedefinovatelného, v ní postavilo na odpor...

Lilith se vrhla dopředu a pokusila se ženu chytit za paže. V nejhorším případě ji bude muset srazit k zemi.

V tom okamžiku se vědkyně skácela, jako by ji zasáhl blesk.

Lilith nevěřícně na ni hleděla dolů. Brescia Lordsová tu před ní ležela v bezvědomí (anebo dokonce mrtvá?)...

Lilith přestala přemýšlet o důvodu jejího zhroucení. Rozběhla se k nádrži. Místnost se stále víc zaplňovala silou, vycházejí právě z nádrže.

Ta bytost ležela jako učiněné neviňátko v lázni z neznámé tekutiny. Do různých částí jejího nepřirozeně hladkého těla vedly dráty a hadičky. Hlava byla ovinuta vlákny vlhkých vlasů. Hruď se slabě zvedala a klesala. Tam, kde by mělo být znatelné pohlaví, nebylo nic. Jen naprosto hladká, bledá kůže.

Lilith pocítila jen krátké zděšení. Potlačila v sobě všechny obtížné otázky a odhodila víko nádrže stranou. Dopadlo na zem, ale nerozbilo se.

Lilith si nekladla otázku, jestli má právo zničit tento vznikající život. Jednala z hlubokého vnitřního přesvědčení, že Salem Enterprises hodlá už tak dost utlačovanému lidstvu přinést jen další utrpení a zkázu. Tohle není žádný nový "člověk" - to je jen nově vytvořené monstrum! A musí být zničeno dřív, nežli skutečně procitne, aby naplno rozvinulo tu svoji škrtící auru!

Zřejmě ani sama Brescia Lordsová nevěděla, co to tu vyrábí...

Lilithina ruka se vnořila do průhledné kaše. Nahmatala několik drátů a hadiček současně, aby je vytrhla.

Avšak právě ve chvíli, kdy se chystala zatáhnout, staly se dvě věci: za ní se ozvalo varovné zavrčení - a pod ní jako by se v témže okamžiku otevřely perforované švy v očních jamkách onoho stvoření.

Víčka se zvedla.

Ten pohled Lilith na následující vteřinu ochromil.

A vzápětí ji strašlivou silou něco zezadu udeřilo do hlavy.

Před očima jí okamžitě explodovala tma.

Jen si ještě uvědomovala, že její ruka, svírající změť drátů a hadiček, je nesmí pustit.

Pak omdlela.

Procitla do scenérie právě tak chaotické, jakož i přízračné a nebezpečné.

Sirény ječely.

I přes zavřené dveře pronikal do místnosti, ve které Lilith ležela na podlaze, zápach požáru.

Otevřela oči - a převalila se stranou.

Nevěděla, kolik uplynulo času. Vedle ní se tyčila nádrž, ve které to kypělo a stříkalo. Brescia Lordsová se nakláněla nad jejím okrajem a na Lilith jako by už docela zapomněla. "Ne," chroptěla. "Ne, ty nesmíš..."

Onen tlak byl pryč. Ten nevysvětlitelný, nedefinovatelný tlak, který předtím spočíval na celé místnosti.

A také "oprátka" kolem Lilithina krku zmizela.

Když poloviční upírka uviděla, co se děje, vstala.

Tekutina v nádrži pěnila. Bytost uvnitř se zmítala a bojovala. Ale nejen z reakcí Brescie Lordsové se dalo vyčíst, že je marný boj. Za otevřenými víčky nebyly oči (ještě ne), přesto se tam cosi pohybovalo...

Lilith se na to najednou nemohla dívat. Odvrátila se k těm nesčetným páčkám a přepínačům, kterými byly posety všechny stěny. Nevěděla, co dělá. Prostě jen začala mačkat a přepínat všechno, na co dosáhla, zatímco kdesi na jiném místě byl asistent Brescie Lordsové už asi úspěšnější.

Lilith mu dala příkaz, aby uvnitř traktu zničil, co jen bude moci. Zřejmě se mu to povedlo.

A pak z pláště jednoho z přístrojů náhle zasršely jiskry, vzápětí doprovázené dýmem a jazyky plamenů.

U nádrže nastalo ticho. Cosi v ní pomalu a bez života plavalo a při bližším pohledu Lilith uviděla, že také vědkyně je horní částí těla ponořena do nádrže. Její hlava se nacházela ve škrtícím obětí oné bytosti pod hladinou. Oba - ona i neutrum - byli mrtvi, a jak to vypadalo, ta žena se tomu ani nebránila...

Lilith se chystala co nejrychleji zmizet, když vtom propadl symbiont panice. Blízkost vypuknuvšího požáru ho učinila ještě nevypočitatelnějším než předcházející působení této místnosti.

Podivné. Byl přece odolný vůči ohni! Lilith si dobře pamatovala, jak ji symbiont ochraňoval, když tenkrát v Anglii málem shořela v pouťové maringotce divadla zrůd.

Pokusila se znovu získat symbiont pod svoji kontrolu - a vyprovokovala ho tím ještě k divočejšímu jednání. Ta proměnlivá věc se pramálo starala o Lilithiny záměry. Její vlákna se jí chladně a bez milosti zavrtala do míchy a ovládla její nervovou soustavu.

Prchala z areálu firmy jako naprogramovaná loutka. Všude, kde vyšlehly plameny a dým, se snažil symbiont hystericky uhýbat.

Lilith byla jeho zajatkyní.

Po chvíli se přestala bránit. Po chvíli se smířila s tím, že nedokáže celý Salem Enterprises smazat jediným úderem z povrchu zemského. Potkávala i jiné, kteří prchali před ohněm a ukazovali jí ještě průchodnou cestu. Nikdo se o ni nestaral, nikdo ji nezastavil na útěku ven, ani nezabránil její proměně.

Na kožených křídlech se vznesla, stále ještě ovládána, k obloze. Tomu, že se začalo právě stmívat, nevěnovala - díky symbiontu - pozornost.

Brzy však poznala, kam ji řídí.

Ví vůbec ještě, co dělá?

Oba zahyneme, pomyslela si Lilith.

Nikdy by jí nenapadlo, že jí to jednou bude tak lhostejné...

Byla už tma, když se pod ní objevily domy Paddington Street...

... a když přistáli na nejvyšším dosud postaveném poschodí věžáku na pozemku číslo 333.

Uprostřed stavebního materiálu a vozíčků na maltu se Lilith proměnila zpět do své lidské podoby.

Nad ní se klenula temná, zamračená obloha. Symbiont provedl transformaci současně s ní a vytvořil pohodlnou kombinézu. Rovněž vytáhl z Lilith svá "vodicí" vlákna. Nicméně potřebovala pár minut, aby se z tohoto znásilnění vzpamatovala.

Aby poznala, že před ní ve tmě cosi září.

Světlo, které ji přitahuje.

Světlo, které ji volá.

Bylo to jasné. A připomínalo jí to...

Bolestně zasténala, když si uvědomila, kde to už viděla.

V Creanniných vzpomínkách...!

Bez možnosti odporu klopýtala Lilith za světlem. Čím více se přibližovala, neviděla už jen světlo, nýbrž i postavu, klečící na zemi.

Také ji hned poznala.

Lilith se roztřásla jako osika. Srdce jí několikrát poskočilo - a zběsile se rozbušilo. Náhle se poloviční upírky zmocnily pocity, pro které neměla momentálně žádné pojmenování, náhle měla na dosah před sebou onu osobu, která kdysi...

Její myšlenka se náhle přetrhla, byla překryta deseti tisíci jiných, děsivých myšlenek. Lilith klopýtala blíž a blíž k oné klečící postavě, která nyní zvedla hlavu, jako by vycítila její příchod. Jako by na Lilith čekala.

Oblečená v řemení, hleděla Lilith vstříc. Její vlasy byly ohnivě červené jako měď a její oči žluté jako tekutá síra.

"Sirnooká čarodějnice...," sklouzlo Lilith ze rtů.

"Mám taky jméno," řekla postava u jejích nohou. Její tvář jako by na okamžik zmizela, proměnila se ve fyziognomii velké, číhající divoké kočky. Vzápětí se jí však vrátila známá podoba.

Lilith už dávno pátrala po jménu té bezejmenné, která s pomocí Liliového kalichu "zrodila" před více než dvě stě šedesáti lety její matku Creannu.

Ale nezeptala se jí.

Čekala, zatímco se její tělo přestalo třást a rozlil se jím nadpřirozený klid.
Symbiont se uklidnil ještě víc. Strnul na jejím těle jako tvrdý, nehybný krunýř.
Pak opět upírka ukázala svoji tvář divoké kočky.
"Jak bys mi ty říkala?"
Lilith nemusela hádat. Odpověď viděla napsanou na sirném podkladu v očích mezi zkříženými řemínky.
"Felidae...," řekla Lilith.
Felidae roztáhla ústa jako v děsivém úsměvu. "Ty to víš. Jsi skutečně z mé krve."
V tu chvíli spadl z Lilith ten nepohyblivý krunýř.
Symbiont se amébovitě rozplynul po zemi a pokoušel se utéci...

KONEC

??

??

??

??

- 1 -